

ЖИТНО ЗЪРНО

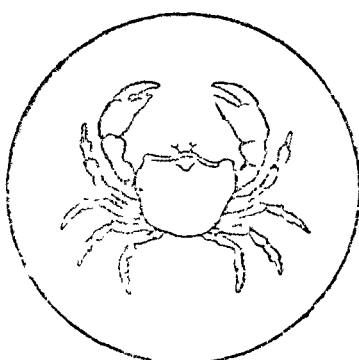
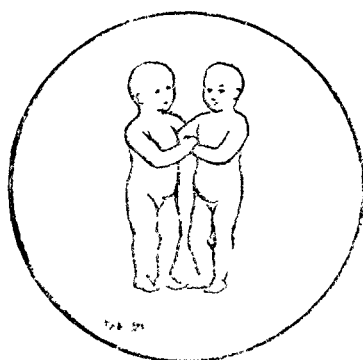
ОКУЛТНО СПИСАНИЕ

5 и 6

ГОДИНА ВТОРА 1925

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СПИСАНИЕ

ГОД. II.

МАЙ, ЮНИ, 1925 Г.

КН. 5 и 6.

Ориентиране спрямо вѣчното.

Човѣшкиятъ животъ може да се разгледа отъ хиляди страни. И всѣки който наблюдава живота, наблюдава го отъ оная точка, на която той е достигналъ въ даденъ моментъ. Затова единствено и съществувагъ разногласията между хората.

Социолога разглежда живота отъ свое гледище, именно: той гледа на човѣка като какъ той е ориентиранъ спрямо обществото въ което е поставенъ. Биолога разглежда живота така, че всѣкога се стреми да задоволи въ себе си питането, което неговата специалность поставя.

Моралиста, търговеца, занаятчията, свещеника и т. н. — всѣки има своя координатна система и ориентира спрямо нея всичко развиващо се наоколо.

Привидно всички сж прави. И така е, прави сж, защото ако нѣкой мисли по даденъ въпросъ по единъ начинъ, то значи, че той не може да мисли въ момента иначе. Съ други думи, той е убѣденъ.

Не е бѣдата, че различнитѣ хора мислятъ различно. Напротивъ, то би било хубаво, но злото е тамъ, че тѣ не си вѣрватъ, не се вслушватъ единъ други, не се търпятъ, а най-главното, че въ цѣлата имъ нѣма правда.

Хората не знаятъ, че знанието, разбирането, което иматъ подлежи на хиляди промѣни, защото не е построено върху едно вѣчно, неизмѣнно начало въ живота.

Такова разбиране не може да има въ пълнота никой отъ насъ, и затова нѣма право никой отъ насъ да дири съвършенство у другия. Единственото най-умно, най-полезно въ живота ни остава това, да се учимъ. Въ това се свежда всичко въ нашия животъ и най-сѣтне, като че и затова сме сътворени и изпратени на земята.

Тая стара истина е основата, върху която почива цѣлата древна наука за живота; именно това, че човѣкътъ е едно творение нагласено така, че вѣчно да възприема, вѣчно да расте. Привидно, разбира се, изглежда че всѣки е свободенъ. Всѣки може да върши каквото желае, да избира единъ или други пѣтъ, да върши едно или друго, да вѣрва въ нѣщо или не, обаче издълбоко погледнато тая свобода не е безгранична, защото всичката тая мръжа отъ различни пѣтища, отъ различни убѣждения се събиратъ въ една точка, както лжчитѣ, въ пламчето на свѣщъта.

Ние често се упрѣкваме защо единъ се е напѣтилъ по едно направление, а други въ друго. Това сж отдѣлни моменти само, отдѣлни отсѣчки отъ една обща голѣма крива линия, която се затваря далече нѣкъде отъ насъ, и намъ е трудно да схванемъ нейната кривина, нейното единство. Сжщо така е трудно, невъзможно намъ въ началото, да схванемъ единството въ цѣлата обстановка на живота. — Ако между насъ сжествува разногласие и дисхармония, причината за това сме самитѣ ние. Намъ е трудно да си прѣдставимъ, че всички хора иматъ еднакво право да сж свободни като насъ, и друго, че има и друга работа въ свѣта, която е по-важна, поне еднакво важна съ нашата. Ние смѣтаме въ всѣки моментъ, че убѣждението до което сме дошли е послѣдното и най-правдивото, и по-сериозно отъ това напримѣръ, да рисуващъ своята картина, да съградишъ своя домъ, да унищожишъ своя врагъ — нѣма.

Всѣко отъ тия занимания за оня що го върши е важно. То си има своятъ смисълъ въ момента, обаче все има нѣщо, което липсва въ нашитѣ постѣпки, за да ни направи доволни. Кое е това, което внася дисхармония и разочарование? То е туй, че ние сме ориентирали живота си спрѣмо врѣменното, прѣходното, а не спрѣмо вѣчното.

Заради удоволствието което е врѣменно, ние сме пожертвували правдата, която е вѣчна. Заради имането което е прѣходно, ние пренебрѣгваме честъта, която е неугненима прѣдъ всѣко имане. Заради себе си жертваме ближния си, заради отдѣлна група жертвуваме общото, а заради хората забравяме Бога. — Нѣкой ще каже: Нали помагайки на хората се служи на Бога?

Да, така е, но ние трѣбва да научимъ по-напрѣдъ, какво е необходимо на човѣка, какво е нужно на душата прѣди всичко. Богъ е онова у човѣка, което трѣпти съ най-нѣжни, съ най-тъжни трепети. Богъ е онова у насъ, което дири не наситата, що имаме въ своя день, а малката тиха радостъ, прилична на радостъта що се ражда въ утрината на събуждащия се день!

Колцина отъ насъ сж вѣдещи да могатъ да даряватъ ближнитѣ съ тая неуценима, спокойна радостъ, за да ги направятъ щастливи!

Ние правимъ все голѣми нѣща. И не е злото, че ги „правиме“ но злото е че задължаваме и другитѣ да приематъ и тачатъ онова, което ние тачимъ.

Отъ друга страна животътъ, истинскиятъ животъ не изисква отъ насъ и да избѣгаме отъ всички занимания за да се скриемъ въ отшелническа самотностъ. Той иска само това, да вложимъ въ всѣко наше занимание частица отъ правдата, да вмжнемъ малко радостъ въ него и да се ориентираме спрѣмо това, що иска вѣчното.

Това е първата стѣпка. Това е туй, което най-напрѣдъ ще трѣбва да направимъ, а какво ще стане послѣ, ще ни подсказе самиятъ пѣтъ, когато трѣгнемъ по него.

Ориентиране спрѣмо вѣчното! Колко странно би се видѣло това ономува, който не е зърналъ прѣста на вѣчното въ своя катадневенъ животъ. Той мяза на откъснато листо, което вѣтърътъ разнася по всички посоки. Неговитѣ дѣла сж полезни за едно малцинство настроени като него, неговата логика е върна за единъ кратъкъ интервалъ отъ време.

Човѣкътъ отъ вѣчно се е прѣвърналъ на епохално създание.

Затова хората се забравятъ, отричатъ се единъ други, защото дѣлата имъ не сж ориентирани къмъ единъ постояненъ, вѣченъ законъ — основа на всичко въ живота.

Мнозина отъ днешнитѣ герои, сж герои само на своето време и при опрѣдѣлени граници. Когато тѣхния героизъмъ прѣкрачи единъ синуръ, когато навлѣзе въ нѣкоя „чужда територия“, тамъ отричатъ неговата заслуга, нѣщо повѣче, дѣлата му намиратъ низки, недостойни.

Ориентирани сме къмъ промѣнливи величини, база на нашиятъ животъ не е вѣчниятъ законъ, който дирижира величествения ходъ на битието — закона за правдата, а малки промѣнливи закончета, които се движатъ бързо отъ епоха въ епоха, отъ година въ година, отъ день даже въ день! Тѣ падатъ умиратъ, а заедно съ тѣхъ умира и всичко друго извършено за тѣхъ

Колкото едно дѣло има повече правда, повече истинностъ, толкова то е по-трайно, по-велико. Ние може да направиме иначе много нѣщо, да проглушимъ свѣта съ трѣсъка на нашата постѣпка, но пакъ ще си останемъ като Нерона, който запали Римъ за да се прослави, но който зарови подъ пепелището и своето име на великъ човѣкъ.

Ще отминатъ днитѣ, ще се отмиятъ браздитѣ на безумието отъ спокойното и плавно течение на времето и въ страницитѣ на голѣмата житейска книга нищо не ще остане написано, защото тамъ се пише съ правда.

Нека прослѣдимъ дѣлата на всички бѣлѣжити хора, навсѣмѣждѣ ще откриемъ присѣтствието на великото, което е ръководило, и което ги е вдъхновявало.

Да се ориентираме съ нашия животъ къмъ онова, що иска вѣчното. Този е пътъ по който ще спечелимъ безсмъртието. Хората сж сътворени за да проумѣятъ безсмъртието, но умиратъ, защото смъртни, прѣходни закони сж тѣхнитѣ ръководни истини.

Правдата никога не изчезва. Кога е загинала и най-малката усмивка въ тоя свѣтъ породена отъ любовь? Никога. Тя свѣти нѣкъдѣ въ вѣчността и ние ще я срѣщнемъ като малка, пжтеводна звѣзда въ своя труденъ пжтъ. Но има ли живо едно поне отъ дѣлата въ които не е трептѣла живата струя на правдата и любовта? Не, надъ тия дѣла тежатъ тежки каменни плочи, кръстове и проклятието заедно съ сълзитѣ на много, много човѣци.

Нека не забравяме утрѣшния день!

Той може да ни донесе изненадата, която никога не сме очаквали — единъ въпросъ за насъ самитѣ, който ще се роди отъ нѣйдѣ, и ние не ще можемъ да му дадемъ отвѣтъ.

Нека се ориентираме къмъ онова що иска вѣчното.

Не е нужно за това да се отдрѣпнемъ въ самотата на отшелници. Не, трѣбва да внесемъ само въ дѣлата на катадневния си животъ друго нѣщо. Да внесемъ правда.

Отъ тоя мигъ ще наченемъ да живѣемъ.

Всичко до тогава ще ни се стори сънь — — —

Наистина, на това могатъ да повѣрватъ само ония отъ насъ, които сж се доближили до тоя мигъ, ония, които познаватъ радостта на правдата.

Георги Съверовъ.

Произхода на свѣтоветѣ споредъ дуалистичната козмогония на Емилъ Бело.

Въ списанието *L'Ésprit nouveau* (№ 23) подъ горното заглавие срѣщаме изложени отъ френския ученъ Емилъ Дерменгамъ, новнтѣ идеи (1924 г.) относно произхода на свѣтоветѣ на Емилъ Бело, подпредседател на Астрономическото дружество въ Франция.

Макаръ и не послѣдна дума на науката, поради голѣмия си наученъ интересъ, прѣдлагаме на читателя общия видъ на тази козмогония, която въпреки опредѣлението си „дуалистична“ — по-пълно отъ другитѣ хипотези води къмъ монистично разбиране на свѣта,

Споредъ тоя авторъ, законитѣ на гравитацията и прочутата монистична теория на Лапласа, които извеждатъ слънчевата система отъ сгъстяването на една първична, нажежена до бѣло газообразна мъглявость, не сж достатѣчни да обяснятъ понастоящемъ образуващитѣ се звѣздни системи, нито закона за дистанциитѣ между планетитѣ и спжтницитѣ, нито кометитѣ, нито обратното въртене на нѣкои планети, нито уравнието на завитѣцитѣ на тѣй нареченитѣ спирални мъглявости.

Наблюденията от друга страна не откриват никъде кълбовидни газообразни мъглявости, както тая от която се смята, че е произлязла слънчевата система, споредъ Лапласъ. Всички сж повече или по малко спиралообразни. Тѣзи спирални мъглявости отъ които имаме множество фотографии, и които спорѣдъ Кюри-тисъ надминаватъ 730,000, а се намиратъ на значителни разстояния (обикновено повече отъ 300,000 свѣтлинни години), изглеждатъ

Всѣка отъ тѣхъ е съставена отъ милиони слънца, групирани всѣкога върху подобенъ планъ: 1) една по-блѣстяща централна ядка, гдѣто слънцата сж по многобройни и по приближени; 2) спирални завитъци (вѣтви, *des spires*) — отъ които едни се свиватъ, други разлагатъ въ вселената.

Слѣдователно. този планъ е сжщия, като този на Млѣчния пжтъ — млѣчовидната система, отъ която нашата собствена слънчева система е частъ. Колкото за кълбовиднитѣ купове — други звѣздни мъглявости, по малочислени и по-сближени отколкото спиралитѣ, — тѣ изглеждатъ да сж привързани къмъ нашия Млѣченъ пжтъ, въ крайнитѣ граници на когото ги откриваме (срѣдно 50,000 свѣтлинни години).

Този строежъ има подобие въ атомътъ, който е слънчевата система въ миниатюръ: кълбовиднитѣ мъглявости отговарятъ на периферичнитѣ електрони, Всѣка слънчева система ще бжде, прочее, по схващането което излагаме, като клетка, частица отъ една спирална мъглявостъ; всѣка спирална мъглявостъ е една отдѣлна звездна вселена, и нашия Млѣченъ пжтъ е една отъ тѣзи вселени.

Единството на свѣтовния планъ се показва още по-пълно когато се види, че всѣка слънчева система е построена върху сжщия моделъ, като спирална мъглявостъ, отъ която тя е едновременно клетка и миниатюръ. Забѣлежда се, че спжтницитѣ сж почти въ плоскостта на еклиптиката; че слънцата сж въ плоскостта на Млѣчния пжтъ (спирална мъглявостъ); че спиралнитѣ мъглявости (Млѣчния пжтъ) сж въ плоскостта на екуатора на своята ядка. Слънцето на една слънчева система отговаря, прочее на ядката въ една спирална мъглявостъ; неговитѣ планети родени отъ планетнитѣ пръстени, отговарятъ на кълбовиднитѣ купове и на спиритѣ (*des spires*) на мъглявостта.

Една такава концепция има нѣщо уповащо; тя задоволява една отъ основнитѣ нужди на човѣшкия умъ: констатацията на дуализма и привеждането му къмъ единство.

Всичко това става, наистина, убедително, когато отъ космологията се мине къмъ космогонията, къмъ идеята, която новата теория извежда за произхода на свѣтоветѣ.

Ето основния ѝ изразъ: Всички звѣзди и звѣздни системи произлизатъ отъ ударътъ и пробивътъ на една аморфна мъглявостъ, имаща относително слаба бързина на премѣстване, — съ една газообразна (или ултрагазообразна) тржба — вихрушка, надарена съ голѣма бързина на движение и въртене. Тази тржба

— вихрушка, — мъжки елементъ, така да се каже — играе по отношение на аморфната мъглявост, — женския елементъ, ролята на сперматозоида по отношение яйцето.

Чрѣзъ тоя козмиченъ ударъ, първоначалната вихрушка достига ядката на новата трептяща система. Пулсацията, която я подува последователно въ екуатора и полюситѣ, произвежда сегментации (Тая пулсация се забелѣзва въ измѣнението на блѣсъка на звѣздитѣ и въ единадесетгодишния периодъ на слъицето — остатъкъ отъ една много по-бърза такава; още по-рано, други автори сж смѣтали, че безъ пулсация, съ равномѣрно издуване на екуатора не е възможно да се обясни откжването на планетни прѣстени). Материята на ядката хвърлена по този начинъ въ въртящата се аморфна мъглявостъ, се разпрѣдѣля тамъ споредъ гжстотата и съпротивлението. Така се образуватъ планетнитѣ прѣстени (пояси). Така се обясняватъ кометитѣ съ голѣмо наклонение на орбити, ретроградни движения на външнитѣ планети тѣй мъчнитѣ за разбиране въ другитѣ теории, разстоянията на планетитѣ и спжтницитѣ, наклоненията на планетнитѣ оси, и всички даже, най-мистериозни особености на една слънчева система.

Това въ слънчевитѣ системи. Въ спиралнитѣ мъглявости, ядката не е слънце а централната частъ, въ която звѣздитѣ сж по-сгѣстени; на планетнитѣ прѣстени отговарятъ завитѣцитѣ (*les spires*) на спиралата: Отъ тѣзи завитѣци, еднитѣ се понасятъ въ пространството, докато другитѣ се тласватъ въ едно противно движение. — По причина на ротативното и постѣпателно движение съ които сж оживени ядката и първоначалната аморфна мъглявостъ, тѣ се прибиратъ въ себе си. Тѣзи спирални завитѣци се концентриратъ малко по-малко въ звѣздни купове (кълбовиднитѣ купове), които отговарятъ на планетитѣ въ една слънчева система.

Голѣмото прѣвъзходство на тази нова, дуалистична космология, се вижда въ въвеждането на врѣмето въ обяснението на вселенитѣ. Една слънчева система, такава като нашата напр. представя една по-напреднала стадия, отколкото една спирална мъглявостъ. Но съ врѣме завитѣцитѣ на тази послѣдната се наксватъ на отдѣлни кълбовидни купове, гравитиращи около ядката.

Би имало отъ, друга страна два голѣми, добрѣ разграничени периоди въ историята на една слънчева система, на една козмична клетка. На тѣзи послѣдователни състояния, Бело дава имената: Декартовско и Нютоновско. Наистина, първия периодъ, този който слѣдва козмичния ударъ, прѣди да сж се индивидуализирали слънце и планети, е вихрушкоподобенъ. Декартъ е ималъ една гениална интуиция, когато е говорилъ за своитѣ прочути вихрушки. Въ втория периодъ царува гравитацията на която Нютонъ е формулиралъ законитѣ.

Автора смѣта, че много термодинамични и радиохимични основания, оправдаватъ дуалистичната и вихрушковидна космогония. Козмичния ударъ, споредъ него, обяснява и създаването на междуатомната енергия.

Козмичния ударъ не е отъ друга страна една проста хипотеза. Ние го виждаме понѣкога да се произвежда прѣдъ нашитѣ очи, Мжно могатъ да се обяснятъ другояче новитѣ звѣзди, които се появяватъ внезапно отъ вѣрме на вѣрме въ пространството, и каквито въ последнитѣ години астрономитѣ сж регистрирали множество пжти. Тѣзи гигантски небесни цѣлувки, явяващи се тамъ, гдето до тогава е било празно, трѣбва да отговарятъ на мъглявоститѣ, за които говори Белò; отъ тѣхъ въ послѣдствие се ражда една нова система съ своето слънце и своитѣ планети. гдѣто може да се роди живота. Далечъ отъ да бждатъ катастрофи, както се казва понѣкога, тѣзи срѣщи сж на противъ плодородни съвокупления; вмѣсто пожара отъ унищожението на двѣ гаснѣщи звѣзди, би трѣбвало да се види тамъ лжчезарната зора на единъ новъ свѣтъ.

Тази теория е още единъ приносъ къмъ идеята за родството между природнитѣ явления. Въ една твърдѣ забѣлжжителна тема върху „Проблемата на Злото“. Емилъ Лазбаксъ, който си служи съ новитѣ данни на науката, за да покаже дуализма на двѣ противни сили (животъ и смъртъ, любовъ и умраза) и двойния процесъ на Падение и Изкупление е изказалъ може би, всичката философска стойностъ на козмогонията на Бело. Козмичния ударъ му се струва като единъ гигантски примѣръ на свѣтовенъ дуализмъ, „Слънчевата система и звѣзднитѣ системи ставатъ наистина организми; тѣ образуватъ едно космично царство, подчинено на сжщитѣ закони на произвеждането, както животинското или растителното, и както химичното царство, гдѣто дуализма се утвърждава въ атома чрѣзъ сжществуването на положителни и отрицателни електрони. Както физиологичната сексуалностъ е необходима за произвеждане на индивидуални вариации, сжщо, безъ козмогонична сексуалностъ, не биха се обяснили безкрайнитѣ вариации на звѣзднитѣ видове: прости или сложни звѣзди, прѣстеновидни мъглявости, спирални и влакнести: тѣзи послѣднитѣ прѣдставляватъ може би едно ембрионално състояние, гдѣто индивида не се е още напълно откъсналъ, за да живѣе независимъ животъ“. (aLsbax, p. 344 èdit Alcan) „Вселената, казва самъ Бело (Ruve Sientifqne mars 1914.) е имала нѣкога, както всѣки организмъ, свои артерии, носящи артерии, носящи материята и движението на всички образуващи се звѣзди както кръвта на живитѣ организми. Тѣзи артерии ще сж вихрушки отъ козмична материя, аналогични съ мъглявитѣ влакна на Плеядитѣ, свързващи звѣздитѣ помежду имъ, ядкитѣ на планетитѣ съ тая на слънцето; тази солидарностъ, материализираща всички части на вселената, изглежда дѣйствиелно да води до една размѣна на вибрации“. Най-модерната наука не се ли връща къмъ концепцията за Великото Животно, за което говори Платонъ.

Така се подкрѣпя идеята за населеността на небеснитѣ свѣтове. Спектроскопа открива единството въ химичния съставъ на всички части на космоса. Свѣтлиннитѣ спектри показватъ еднаквото образуване на звѣздитѣ съ това на нашия свѣтъ. Ако прочее, сжщитѣ тѣла, сжщитѣ метали като тукъ долу, се нами-

ратъ и въ най-отдалеченитѣ звѣзди, ако излъчванията и голѣмитѣ физически сили (привличане и пр.) сж на всѣкжде еднакви — нищо не прѣчи да се допусне, че планетитѣ на нѣкои отъ безбройнитѣ слънца, които образуватъ не само нашия млѣченъ пѣтъ, но и милионитѣ други козмични сдружения или спирални мъглявости, — сж обитаеми както нашата скромна земя. Има единъ милиардъ и 500 милиона познати звѣзди, по-голѣми или по-малки отъ нашето слънце; има жълти, червени и сини, двойни и тройни. Теорията на Бело ни кара да вѣрваме, че никакъ не е възможно тѣ да нѣматъ сжщо свои планети. Ние се смѣтаме за избраници но нашия Фебъ би се сторилъ много жалъкъ въ очитѣ на ония земи, които биватъ ласкани отъ различнитѣ цвѣтове на две или повече огромни слънца.

Голѣма и неизмерима загадка е да се знае, дали еволюцията слѣдва върху тѣзи тайнствено отдалечени свѣтове сжщия ходъ, както върху нашия, или жизнената способностъ измѣнява безкрайно условията. Теологията и мистиката даже, сами се спиратъ прѣдъ този завиващъ свѣтъ въпросъ, Има едни обаче, които бѣлѣжатъ, че не може да се вѣрва какво другитѣ свѣтове сж „безполезна и празни“, защото „всичко е направено отъ и за интеллигентността“.

К. К.

Б. БОЕВЪ.

Въ хармония съ законитѣ на живата природа.

(продължение отъ книга 4.)

ОКУЛТИЗМЪТЪ Е ДѢЛО НА ОПИТА.

„И често нѣкои сж ми задавали въпроса: Защо съвременитѣ общества не вирѣятъ, както би трѣбвало? Защото не сж намѣрили онзи великъ законъ, чрезъ който животътъ може да се изрази“

„Азъ уча едно положително учение, което може да прилагате.“

„Нѣкои нещастия, които сполитатъ домоветѣ ви, то сж страдания, защото когато Господъ е поклоналъ, вие не сте му отворили“.

„Абсолютно никакъ лъжа!“

„Всѣко благородно желание, което се породи въ васъ, колкото и микроскопично да е, то ще опрѣдѣли вашето щастие за въ бждеще. Това желание ще обърне отъ този день краи на вашия животъ, и отъ тогасъ и земята и небето ще работятъ за васъ“.

„Едничкото нѣщо, което знамъ за Бога. то е, че носи животъ, щастие, интелигентностъ, сила, организира, носи свѣтлина“.

„Божествената мисль всѣки може да я опита. Тя е мощна“.

„Когато дойде онази божествена мисль, тя ще бжде жива и едно съ васъ. Това положение когато дойде въ васъ, вие ще усетите миръ, радостъ постоянна, която не се мѣни.“

„И въ деня, въ който ние съзнаемъ, че въ небето живѣе нашиятъ Отецъ на Любовта, това небе ще ни се усмихне, и всички цвѣта ще ни се усмихнатъ, и животните ще ни проговорятъ“.

Джновъ.

За да бжде ясно това, което слѣдва по-долу, трѣбва да си припомнимъ опититѣ съ музикалнитѣ инструменти (вижъ „Житно Зърно“, кн. 2 — 3, стр. 45 — 46): когато изпѣемъ срѣщу струнитѣ на отворено пияно тона ла, само струнитѣ ла отъ разнитѣ октави затрепгватъ, защото само тѣ сж въ хармония съ вибрациитѣ на тона ла; сжщо така само този приема божествения животъ, който развие въ себе си качества, които го поставятъ въ хармония съ него.

Г-нъ Джновъ употребява слѣдното сравнение: единъ човѣкъ като се лиши отъ храна, нали краката му отказватъ да работятъ, ржцѣтѣ му отказватъ да работятъ? Сжщо така и единъ човѣкъ, който каже лъжа или извърши насилие, самъ се лишава отъ „храната“, която влива животъ въ душата и тѣлото, и тогасъ ще дойде до душевно и тѣлесно израждане. Никога единъ грѣхъ, т. е. дисхармония съ божествения животъ, не може да роди добро! Г-нъ Джновъ казва: „Кой народъ, който е работилъ съ лъжа, е успѣвалъ? Кой народъ, който си е служилъ съ насилие, е прокопсалъ? Никой не може да надхитри природата!“

Нарушението на законитѣ на живата природа донася своитѣ последици съ такава точностъ, съ каквато работятъ математичнитѣ закони. Катастрофи въ личния или обществень животъ идатъ, когато той е въ дисхармония съ законитѣ на живата природа, съ великитѣ божествени закони! Уменъ ли е онзи, който си служи съ насилие и неправда? Той само проявява своята непрактичностъ.

Не може да бжде въ хармония съ законитѣ на живата природа животътъ на едно общество, което избива „дивитѣ племена“ при „културното“ проникване въ новооткрититѣ земи. Не може да бжде въ хармония съ великитѣ закони на природата едно общество на войни, смъртни наказания и пр. Г-нъ Джновъ казва: „Държава, въ която хората се колятъ, бѣсятъ въ която има затвори, тя е старозавѣтна. Въ Царството Божие нѣма никакви бѣсилки, затвори и застрелвания. Това е Христовото учение“.

Даже нали единъ чувствителенъ човѣкъ съ изказване на лъжа чувствува вътрѣшно изпразване, издребняване предъ самия себе си; той долавя това поставяне въ дисхармония съ божественния животъ!

Абсолютно никаква лъжа, никакво насилие, никакво убийство, — това значи да живѣешъ въ хармония съ законитѣ на живата природа.

Този, който дѣйствува въ дисхармония съ законитѣ на живата природа може да се сравни съ едного, който съзнателно, нарочно се скрива отъ слънчевитѣ лъчи и отива да живѣе въ влажнитѣ изби, дето заболява.

Какъ ще може човѣкъ да дойде до тѣзи велики закони на живата природа?

Това може да стане по два начина, които сж въ сжщностъ единъ:

1) По чисто наученъ начинъ Въ всички науки има грамаденъ материалъ отъ факти, които водятъ къмъ окултизма и които само окултизмътъ може да обясни. Днесъ всѣки може по чисто наученъ пжтъ да дойде до окултизма и неговитѣ закони.

2) По опитенъ начинъ. Този начинъ е пакъ наученъ, само че е чисто опитенъ. Този начинъ е доста добъръ, понеже чрезъ него знанието оживѣва въ човѣка. Опититѣ могатъ да се правятъ въ всички области.

Когато чрезъ опити преживѣемъ известни закони, тогасъ тѣ ставатъ наше трайно знание. Само това знание е наше, което сме опитали. Нѣщо повече: само когато преживѣемъ законитѣ чрезъ собствена опитностъ, тогасъ дохождаме до тѣхното разбиране. Ако нѣкой казва, че е изучилъ окултизма, а не е преживѣлъ чрезъ собственъ опитъ великитѣ му истини, той се мами. Знание което не е опитано, е мъртво.

Но тѣзи опити иматъ и друго значение: чрезъ тѣхъ човѣкъ влиза въ свръзка съ реалнитѣ сили на живата природа.

Човѣкъ може да почне съ редъ опити за вникването въ значението на тѣзи закони: опити относно слънцето, спането, храненето, планинитѣ и пр. Опитъ може да се направи и въ областъта на възпитанието: могатъ да се приложатъ нѣкои отъ принципитѣ на окултната педагогика, и ще се видятъ резултатитѣ.

Когато почувствуващъ единъ вътрешенъ гласъ, който те зове къмъ по-високи върхове, тогасъ бжди радостенъ: това е божественото въ тебъ, което ти говори.

Когато ти дойде нѣкоя божествена мисль, и ти не я изпълнишъ, дохождатъ страданията. Защо? Божествениятъ животъ не се изолира отъ тебъ, но ти се изолирашъ отъ него.

Така човѣкъ може да преживѣе като нѣща реални великитѣ божествени закони. Може да вникне опитно въ значението на контакта съ божествения животъ.

Съ какво се изразява връзката съ Бога, извора на Любовта?

Когато човѣкъ влѣзе въ контактъ съ божествения животъ, онази радостъ, онзи подемъ, който ще усети, ще му покаже, че е влѣзълъ въ връзка съ източника на единъ великъ животъ.

И най-малкиятъ опитъ въ това направление ще го изпълни съ непоколебима вѣра, ще му даде твърда основа. Защо, когато проявишъ добро къмъ враговетѣ, усѣдашъ радостъ? Защото тогасъ чрезъ тебе се проявява Висшето, ти влизашъ въ съприкосновение съ единъ висшъ животъ, ставашъ неговъ проводникъ, и този висшъ животъ те озарява, той те изпълва.

Когато човѣкъ се постави въ връзка съ Бога, извора на любовта то чрезъ радостта и силата, които ще почувствува, ще схване съ лична опитностъ, че Богъ е изворъ на животъ и подемъ въ човѣшкия душа!

Когато човѣкъ добие тази вътрешна реална опитностъ, той вниква въ пжтя, по който се развива човѣчеството и въ дълбокия смисълъ на живота. Не сжди за великолепната сграда по разхвърленитѣ предмети около строяшето се здание!

МЖЧЕНИЕ, ТРУДЪ, РАБОТА.

„Мжчението става чрезъ насилие, трудътъ служи на дълга, а работата се върши винаги съ Любовь“.

„Съ три думи ще ви определя това, което Христосъ казва: мжчение, трудъ, работа. Нѣкой ученикъ казва: „много се мжчихъ, докато влезе въ гимназията. много се трудихъ, до като я свърша“. Като се помжчите и потрудите, иде работата. Това е учението, което сега ви проповѣдвамъ. На тѣзи, които сж се мжчили, казвамъ да не се мжчатъ повече, а да се потрудятъ. На тѣзи, които сж се мжчили и трудили, казвамъ: не трѣбва да се мжчите и трудите. „Елате при мене, азъ ще ви науча да работите“ — това сж думитѣ Христови, които казва чрезъ цитирания стихъ: „Азъ, Моятъ Духъ, ще дойде да ви научи, какво да правите“.

„Работата е най-възвишеното, най-благородното и най-великото нѣщо въ свѣта“.

„Който познае Бога на Любовта, той оживѣва и за него живота добива пълния си смисълъ, Той става гражданинъ на великото царство и въ материалния и въ духовния свѣтъ. Всички трѣбва да станемъ слуги, слуги на великия Господъ на Любовта“.

„Всички хора, които сж вѣнъ отъ Бога, сж мъртви. Животътъ ще дойде само съ любовта. Следователно вие не живѣете, вие сте мъртви въ Бога. Вие живѣете въ гробища, не се лъжете“.

„И азъ. каквото моята любовъ ми казва, ще го направя. Нѣма да казвамъ: „Ти си длъженъ, обѣща ми, срамота е“ И нашитѣ лица ще бждатъ свѣтли и красиви“.

„Служене трѣбва само на Бога. Служенето на Бога включва служене на човѣчеството и природата. Само по този начинъ човѣкъ ще стане силенъ, крепкъ въ духа си и ще добие онаи морална стабилностъ, онѣзи морални устои. Служенето на Бога трѣбва да стане една идея, която да ви причинява най-голямъ радостъ“.

Джновъ.

Животъ въ истинска хармония съ законитѣ на живата природа може да има, само когато животътъ е служене на Бога, понеже животътъ на цѣлата природа произтича отъ Бога. Когато човѣкъ люби Бога, тогасъ той ще обикне и цвѣтята, и трѣвитѣ, и дърветата, и бубулечкитѣ, и птицитѣ и всички същества, понеже на всѣмъжде ще чувствува божествения животъ въ различна степенъ на проява, той ще обича божественото, което работи въ тѣхъ.

Когато служенето на Бога ставе основа на живота, тогасъ човѣкъ отъ мѣченето и труда ще дойде до работата. И това е единичниятъ начинъ за туряне основи на новата култура.

Цѣлиятъ индивидуаленъ и общесѣвенъ животъ трѣбва да бжде сложенъ на тѣзи основи. Нѣкои се чудятъ, по кой начинъ ще дойде това! Че то ще дойде по същитѣ закони, по които растението следъ листата дава цвѣтове! Човѣшкото съзнание е надрасло вече всички стари форми.

Днесъ човѣкъ идва до фаза, въ която ще прочви по-дълбокитѣ сили, дремащи въ неговата душа.

Значи човѣшкото съзнание въ своето развитие е дошло до такъва фаза, която води къмъ новия животъ.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ.

„Животътъ въ сегашнитѣ му условия е робски животъ, голѣмъ затворъ. Не си правете илюзии, разберете положението и излѣзте отъ него. И вие, които сте въ затвора, мислите, какъ да го реформирате, та затворницитѣ да живѣятъ добре въ този затворъ. А пъкъ азъ ви казвамъ: излезте отъ този затворъ“.

„Дълбока философия седи въ това, което природата е изработила. Въ едно цвѣте има много по-голѣмо съдържание, отколкото въ научния трактатъ на Питагора или въ „Чистия разумъ“ на Канта или въ десеттѣхъ правила на Трисмегиста, писани на златната плоча. Ти минавашъ по една поляна и стѣпквашъ едно цвѣте, което струва повече отъ книгитѣ на тѣзи хора, и продължавашъ да философствувашъ: „Тѣй е казалъ Кантъ“. Да, приятелю, ти стѣпка цвѣтето и не прочете, какво е написано върху него, въ неговата книга. Ние принадлежимъ на известна църква, а отхвърляме принципитѣ на природата, но трѣбва да знаемъ, че нашитѣ философии ще изчезнатъ, а ще останатъ неизмѣнни принципитѣ на природата“.

„Азъ черпя своитѣ принципи отъ една много голѣма книга, на която всѣко камъче, лъстче, клонче, цвѣтче съставляватъ азбуката, Азъ постоянно превеждамъ отъ тази велика книга“.

„Ако вие приемете този законъ, сегашното мигновено ще се измѣни.

Джновъ.

Азъ дадохъ само откъслечни примѣри. Цѣльта ми бѣше да дамъ само нѣколко примѣра за иллюстрация, какъ мож да се нареди живота въ хармония съ законитѣ на живата природа. Споменахъ само за нѣкои области на живота.

Обаче нѣма областъ, за която да не се отнася сжщиятъ принципъ. Напр. не казахъ нищо за семейството, а би могло да се каже много нѣщо и за него. Но не само за него. Върху всички въпроси на живота окултизмътъ хвърля светлината на по-дълбокото знание.

Чрезъ изучаването на по-дълбокитѣ закони, които лежатъ въ основитѣ на битието, ще се разбератъ задачитѣ на живота и той съзнателно ще бжде поставенъ на разумни основи. Ще се изработятъ и правилни оношения къмъ животнитѣ, растенията и цѣлия космосъ.

Напримѣръ нашитѣ отношения съ растенията ще бждатъ правилни, когато ги резглеждаме като сжщества, въ които работи божествениятъ животъ, когато се свържемъ съ разумното, което работи задъ формата, И тогасъ тѣ ще ни заговорятъ, и ние ще разбираме тѣхния езикъ. Така ще се сбlijимъ и съ цѣлата природа, и ще разбираме отъ нейния езикъ.

Безъ духовно осмисляне на живота не могатъ да се разрешатъ задачитѣ на живота.

Законитѣ, които изяви Христосъ, сж написани въ цѣлия космосъ и въ човѣшкото сърце. Новата култура ще бжде въ хармония съ законитѣ, написани въ цѣлия космосъ.

Центърътъ на новата култура ще бжде Христосъ и истинското разбиране на Неговото Учение.

— oooooo —

Б. Б.

Нѣколко думи за значението на окултната биология.

„Ако азъ положа най-хубавата мастилница на масата си, имамъ перо и единъ листъ. Да кажемъ, че не сте запознати съ това искусство — писането. Азъ топя съ перото и почвамъ да дращя, изпразни се мастилото, пакъ потопя, дращя, топя, дращя. Ще кажете: Този човѣкъ ту въ мастилницата бръква, ту дращи, изчерня цѣлата книга. Обаче въ това дра-

щенима има единъ вътрешенъ смисълъ. Ако вие почнете да анализирате мастилницата, после да анализирате перото и книгата и да мислите, че сте научили истината, какво се крие въ написаното, нищо нѣма да научите. Тайната, която съмъ вложилъ не е нито въ перото, нито въ мастилницата. Това сж само условия да се изрази една скрита мисълъ символично“.

„И причината на съвършенитѣ криви схващания, всички погрѣшки въ науката ставатъ, понеже умътъ не е толкова еластиченъ да схваща нѣщата отъ вътрѣ точно, а ги схваща отъ вънъ погрѣшно“.

„Азъ не говоря, какво ми скимне, а говоря такива велики истини, които съмъ опиталъ, опиталъ. За менъ свѣтътъ не е мъртавъ, за менъ цѣлия свѣтъ е живъ, и въ всѣко живо същество, — въ единъ волъ, въ една муха и пр. — виждамъ това, което свѣтътъ не вижда. И азъ казвамъ така: Ние знаемъ, защо воловетѣ сж волове. Ние знаемъ, защо мухитѣ сж мухи. Ние знаемъ, защо рибитѣ сж риби. Ние знаемъ защо растенията сж растения. Ние знемъ, защо минералитѣ сж минерали. Ние знаемъ причинитѣ, защо това е така и го разбираме“.

„Азъ не разбираиъ подъ дува „живата природа“ това, което съвършенитѣ естественици разбиратъ. За насъ природата е нѣщо велико не само въ своето устройство, но и въ онази интелигентностъ и разумностъ, която тя проявява“.

Джновъ.

Отъ 14. вѣкъ човѣшкото развитие навлѣзе въ нове фаза: все повече се засилваше изследването на материялния свѣтъ чрезъ ума. Основата на това бѣше поставена още въ древния свѣтъ. отъ Аристотеля и др.. Но голѣмъ тласкъ се даде въ това направление отъ 14 вѣкъ. Ренесансътъ имаше за назначени да освободи човѣшкия умъ отъ всички окови. Вълната, която почва отъ ренесанса, постепенно се засилва, и това, което виждаме въ 19 вѣкъ, е само една отъ по-външнитѣ вълни на този импулсъ. Теорията на Коперника (16 вѣкъ) разруши вѣрването, че земята е центъръ на вселената. По-после Кантъ-Лапласовата теория въ 18 вѣкъ допълни работата на Коперника относно слънчевата система, като внесе принципа на еволюцията. Ляйелъ внесе принципа на еволюцията въ геологията, като доказа, че сегашния видъ на земята е плодъ на дълго развитие. Въ 30-тѣхъ години на 19 вѣкъ чрезъ Шванъ и Шлайденъ се обоснова така наречената клетъчна теория.

Ламаркъ още въ 1809 година обнародва „Философия на зоологията“, въ която очерта еволюционната теория, но чакъ въ 1859 година тя бѣше призната благодарение на по-голѣмия фактически материалъ който изнесе Дарвинъ и защото умоветѣ бѣха вече подготвени за нея чрезъ голѣмитѣ успѣхи на палеонтологията, сравнителна анатомия, ембриологията, физиологията и пр.. Отъ друга страна и химията, физиката и техниката напредиха презъ 19 вѣкъ голѣми завоевания.

Всички тѣзи успѣхи се дължеха на чисто външно изследване, изследване на материалния свѣтъ, на физико-химичните сили и закони, Това не можеше да не засили материалистичната вѣлна. Ето защо материализмътъ, който се роди въ древна Гърция, получи голѣмо засилване въ 18 вѣкъ въ Франция и презъ втората половина на 19 вѣкъ въ Германия.

И хората, упоени отъ успѣхитѣ при изслѣдването на материалния свѣтъ, си помислиха, че то е достатъчно за изграждането на единъ мирогледъ, на едно разбиране на свѣта.

Доказа се отъ химията, че всички химични елементи, които се съдържатъ въ организования свѣтъ, се срѣщатъ и въ неорганизования. Освенъ това се сполучи добиването по синтетически начинъ органически вещества, за които по-рано мислеха, че се образуватъ само въ тѣлото на организма като плодъ на жизненитѣ процеси. Отъ начало се доби пикочината отъ Вюлеръ синтетически, а следъ това се добиха и множество други органически съединения.

Отъ друга страна физиологията достатъчно напредна, за да изтъкне извѣстна връзка между мозъка и душевния животъ. И се опитаха да обяснятъ както жизненитѣ явления, така и душевния животъ по материалистиченъ начинъ като резултатъ отъ физико-химичнитѣ сили и явления. Помислиха, че жизненитѣ явления и душевния животъ, животътъ и съзнанието въ края на краищата се свеждатъ къмъ физико-химически сили, сж плодъ на механически процеси,

После Квинке, Бюкли, Румблеръ и др. чрезъ смѣсване на неорганически съединения получиха нѣщо, което наподобява на животнитѣ първаци по форма и движения. И даже нѣкои отидоха до тамъ, да твърдятъ, че животътъ на нисшитѣ животни може да се обясни чисто механически, безъ участието на съзнанието: изпущането на лъжекрачка, приемане на храна и пр. Турятъ смѣсь отъ дървено масло и калиевъ карбонатъ въ вода и наблюдаватъ амебовидни движения — опитътъ на Бюкли — и отъ това искатъ да извадятъ заключение, че движението на нисшитѣ животни не се дължи на съзнанието, а е чисто механиченъ процесъ.

Съ примѣри може да се докаже, че движенията на нисшитѣ животни не сж механизъмъ, а плодъ на съзнанието, Ще взема единъ примѣръ, дето животното реагира различно при различни случаи (Вижъ „La naissance de l'intelligence“ отъ Д-г Georges Bohn, 1917.)

Branchellion е паразитна пиявица, която е крайно чувствителна къмъ различieto въ освѣтлението. Обаче на едно и също освѣтление тя не отговаря по единъ и сщъ начинъ. Да кажемъ, че животното е закрепено върху стъкло съ задния си вентузь. Когато мине сѣнка надъ главата на животното, пиявицата веднага си изправя цѣлото тѣло отвѣсно, защото може да се случи сѣнката да се дължи на минаването на нѣкоя риба, въ която паразитствува пиявицата. И ако е риба, тогасъ тя се залепва за нея. Ако ли пъкъ пиявицата е закрепена вече за тѣлото на нѣкоя риба съ задния си вентузь, то животното не изправя главата си, когато минава сѣнка надъ нея.

Щомъ се приеме съзнанието у по-висшитѣ животни, тогасъ какъ ще го отречемъ у нисшитѣ; кжде ще туримъ границата, подъ която вече нѣма съзнание? Ако първацитѣ сж механизъмъ, тогасъ трѣбва да приемемъ, ако искаме да бждемъ последователни, че и висшитѣ животни сж механизъмъ, т. е. въ движени-ята имъ не играе никаква роля съзнанието, но тогасъ дохождаме до абсурдъ. Бехтеревъ казва: Да приемемъ, че първацитѣ нѣматъ душевенъ животъ, понеже нѣматъ нервна система, то е все едно да приемемъ, че тѣ не могатъ да се движатъ, понеже нѣматъ мускулна система, а това не е вѣрно“.

Но ако искаме да бждемъ последователни, трѣбва да дойдемъ до заключение, че и растенията иматъ съзнание, макаръ и на по-долна степенъ на проява, понеже нѣма рѣзка граница между растения и животни, има прѣходни степени.

Но това, до което дохождаме така съ логическа последователностъ, окултизмътъ го намира чрезъ прѣко изслѣждане на свѣта: чрезъ по-дълбокитѣ свои методи окултизмътъ дохожда до заключение, че не само животнитѣ и растенията иматъ съзнание, но и минералното царство, само че има степени на съзнанието.

Основна истина въ окултизма е: всичко е надарено съ съзнание.

Теорията за еволюцията е велика истина. Но за нейното пълно разбиране въ всичката ѣ дълбочина, нужно е по-голѣмо проникване въ законитѣ и силитѣ на „живата природа“. Но самиятъ изразъ „жива“ природа вече не се харесва на онзи, който изучава само външната страна на явленията. А това е, защото той си мисли, че природата се изчерпва само съ физикохимичнитѣ сили, които той изучава!

Еволюция има, обаче както начина, по който се извършва еволюцията, така и факторитѣ на еволюцията не могатъ да се разбератъ безъ окултизма.

Ще дамъ само единъ примѣръ отъ масата натрупани вече факти, които доказватъ, че естествениятъ подборъ не е достатъченъ да обясни еволюцията. Чрезъ естествениятъ подборъ искаха да обяснятъ еволюцията механически, но „прѣкото приспособление“, — т. е. целесъобразността, добита безъ действието на естествения подборъ — доказва, че има по-дълбоки фактори за еволюцията.

Ще взема за примѣръ опита на Густавъ Волфъ съ тритона (*Triton taeniatatus*). *)

Знае се, че въ зародиша на грѣбначнитѣ очната леща се образува отъ епидермиса. Ако очната леща се отстрани чрезъ операция, то тя не може да се образува пакъ отъ епидермиса, понеже епидермисътъ е далечъ. Освенъ това, ако се образува отъ епидермиса, той не би могълъ да влезе презъ тѣсния отворъ на очната ябълка. Волфъ отстранилъ очната леща на тритона. Още следъ 1 — 2 деня той забелѣзалъ промѣна въ тъканитѣ на окото.

*) Вижъ „Der heutige Stand der Darwinschen Fragen“ отъ R. Francé.

По вътрѣшния ржбъ на ириса се събрали множество бѣликрѣвни тѣлца (лейкоцити). Тѣ почнали да изяждатъ черния ирисовъ пигментъ и то само по вътрѣшната страна на ириса. Слѣдъ това почнало живо дѣление на клеткитѣ на едно мѣсто на ириса, Клеткитѣ на ириса образували една малка издутостъ, която образувала новата леща. Послѣдната значи се образувала вътрѣ въ очната ябълка, отъ ириса. Иначе образуването на лещата се извършило по сжщия начинъ, както въ зародиша. Само въ едно отношение имало различие. Лещата у зародиша се откъсва твърдѣ скоро отъ своето мѣсто на образуване, а у възрастния — много по-късно. Мѣстото, което се избира за развитието на лещата, е много цѣлесъобразно. Най-важното е, че тукъ подборътъ се изключва. И наистина, кога тритонътъ подъ действието на подбора е добилъ способността да избере цѣлесъобразно мѣсто и начинъ за регенерация на лещата? Колко пжти му е била правена такъва операция всредъ природата, и въ тѣзи случаи да е дѣйствувалъ подборътъ?

Но не само върху еволюционнитѣ фактори може да се хвърли свѣтлина при по-дълбокото изучаване на живота чрѣзъ окултизма, но и върху другитѣ биологични проблеми.

Това, което се вижда при външното изслѣждане на растението, не е цѣлото растение. За да дойдемъ до познание на животното, растението или минерала, има нужда отъ по-дълбоко изследване на природата.

Въ организма сжществуватъ прѣди всичко особени строителни сили, които образуватъ така нареченото етерно тѣло, което е организирано; притежава органи, подобно на физическото. То е архитектътъ на физичното, както се изразява Д-ръ Щайнеръ.

Че наистина организмътъ притежава таква тѣло на строителни сили се вижда отъ следния примѣръ: при отстраняване на далака на питомния заякъ сж забелѣзали, че се появяватъ по цѣлата дължина на храносмилателния каналъ тъмночервени пжпки, които поематъ върху себе си функцията на далака. *)

Това се вижда и отъ опита на Харисонъ съ ларвата на *Amblystoma*. Той е присадилъ лѣвия кракъ отъ дѣсната страна, и тогасъ лѣвиятъ кракъ се е видоизмѣнилъ и станалъ подобенъ на дѣсния (независимо отъ употреблението, безъ употребление). Значи формата не е плодъ отъ съвокупността на клѣткитѣ, но енергизмътъ е по-горниятъ принципъ, който създава и оформява органитѣ.

Но подобии опити само загатватъ за единъ по-високъ принципъ. Обаче има срѣдства за по-прѣко изслѣждане на това повисше естество. Въ това отношение сж важни напр. опититѣ на Райхенбаха. Той е правилъ повече отъ 13,000 опита съ сензитиви. *) Оба-

*) Вижъ книгата: „Milzfunktion und Plättchenfrage“ отъ L. Kollisko.

*) Вижъ „Изследванията на Райхенбаха“ въ списание „Всемирна лѣтопись“, год. II, кн 5.

че около 50 % отъ хората сж сензитиви. Чрезъ опититѣ на Райхенбаха може да се наблюдава етерното тѣло, което прониква физичното тѣло на човѣка, животнитѣ, растенията, кристалитѣ и пр.

Явленията на хипнотизма и магнетизацията сж една област, която отваря проблеми, които не могат да се разрѣшаватъ съ материалистичното разбиране на нѣщата. Окултизмътъ е противъ хипнотизма като лѣчебно и възпитателно средство, но можемъ да споменемъ тукъ нѣкои отъ фактитѣ на хипнотизма. При дълбокитѣ фази на хипнотичния сънъ приспаниятъ се освобождава отъ волята на хипнотизатора, и у него се развива ясновидството. При по-дълбокитѣ фази почва излъчване на етерното тѣло, съ което отива съзнанието, и физичното изпада въ безчувственостъ. Това показва, че съзнанието е независимо отъ мозъка, и мозъкътъ е само инструментъ на съзнанието въ физичния свѣтъ.

Окултизмътъ изучава и по-дълбокитѣ сили въ организма.

Така окултизмътъ дохожда до духовнитѣ основи на битието.

Окултизмътъ не отрича естествознанието, но гради по-нататъкъ.

Той не изучава само формата, но и степенитѣ на съзнание, които се срѣщатъ въ различнитѣ природни царства. И споредъ окултизма развитието не е нищо друго, освѣнъ издигане отъ по-нисшитѣ степени на съзнанието къмъ по-висшитѣ.

При по-дълбоко изучаване на природата, почваме да я разбираме, и друго става нашето отношение къмъ нея. Тя за насъ не е вече мъртва, тя за насъ не е вече само форма. И почваме да разбираме нейния езикъ.

Окултна педагогика.

I.

Въ всѣко общество, наредъ съ голѣмитѣ грижи, които се полагатъ за здраво организиране на стопанския и политически животъ, се полагатъ и такива за създаване правилно възпитание на младото поколение. Защото дѣцата (обекта на възпитанието) днесъ — сж гражданитѣ, обществото — утрѣ. Подрастващото поколение трѣбва да усвои всички културни (материални и духовни) придобивки на миналитѣ поколения, да внесе своето въ съкровищницата на родната и общочовѣшка култура и да прѣдаде на слѣдния и съхраненъ опитъ на слѣдващитѣ поколения. Това е основния стремежъ на всѣко възпитание — па и на развитието на човѣчеството въобще.

За това и — макаръ да има различни схващания за силата на възпитателното въздѣйствие (като се започне отъ крайния оптимизъмъ на Джонъ Лока и се свърши съ крайния песимизъмъ на Шопенхауера) — все пакъ, всички обществени групи, класи и политически партии се стремятъ да привлекатъ на своя страна младото поколение и да му прѣдадатъ своитѣ разбираня и

идеали. Тоя стремежъ проличава въ най-ново врѣме и у насъ, чрѣзъ така нареченитѣ младежки секции при почти всички сжществувачи обществени организации (отъ политическитѣ партии до спортнитѣ и турстически дружества).

И съ основание често, общественици идеалисти казватъ: „Бждащето е наше, защото съ насъ е младото поколение“.

Горното показва, че възпитанието и въ широкия и въ тѣсния смисълъ на думата е важна обществена функция и съ достатъчно основание е ангажирало вниманието на маса учители, реформатори и мислители.

II.

На всички е знайно, че възпитанието е прѣдметъ на специална наука — педагогиката, която има своя обширна и теория и история. Стотици учени и философи и въ миналото и днесъ сж посвещавали и посвещаватъ живота си изцѣло на въпроситѣ на възпитанието и педагогиката. А освѣнъ това, днесъ има и много идейни движения и общества, които сж поставили като своя главна задача, да работятъ за обнова на сжществуващата система на възпитание и създаване на нови и свободни училища.

Какъ е възникнала идеята за новото възпитание и училище, като се започне отъ Русо и Песталоци и се свърши въ ново врѣме съ Толстой, Себастианъ Фора, Есландера и др., кои и какви сж сжществуващитѣ по настояще течения за обнова на възпитанието и училището — това сж въпроси познати по-добрѣ на специалиститѣ или на ония, които по единъ или други поводъ сж се интересували отъ тѣхъ. За насъ тукъ е важно едно. Да констатираме още веднажъ, че възпитателнитѣ възгледи и възпитателната практика за дадена епоха или общество се обуславятъ отъ прѣобладаващитѣ научни, религиозни и философски схващания за живота — и да видимъ, какви творчески възможности разкрива нашия миогледъ въ областта на възпитанието и педагогиката изобщо. При това, понеже настоящето изложение е бѣгло и популярно, нѣма да спазваме винаги точния и логиченъ смисълъ на научнитѣ педагогически термини.

III.

Една отъ характернитѣ черти на новия окултенъ миогледъ е неговата интернационалностъ и даже бихме казали неговия космополитизъмъ. Той не прѣнебрегва разбира се сжществуващитѣ национални и расови различия между хората — но търси една по-широка и по-дълбока основа за сближението на послѣднитѣ. Схващайки, че развитието на човѣка и неговата душа не се заключава само въ единъ животъ отъ 50 — 60 години, окултната педагогика подготвя младия ученикъ 1) за даденъ животъ съобразно неговитѣ вродени наклонности и условия при които е поставенъ да работи и 2) създава атмосфера за висшъ духовенъ животъ, за какъвто малко или много възможности (споредъ индивидуалнитѣ особености) има у всѣко дѣте. Дѣтето отъ рано трѣбва да разбере, че човѣкъ е ученикъ не само до като е

въ училището, а остава такъв за прѣз цѣлия си животъ. Ставайки дума за окултно ученичество, не трѣбва да се разбира, че дѣтето се готви изключително за нѣкакво духовно звание или животъ. Не. То се приготвява, както поминахме вече, за трѣзво познаване и работа въ околния външенъ свѣтъ, като не се изпуска отъ прѣдвидъ и вътрѣшния разуменъ духовенъ животъ, който по единъ или други начинъ осмисля външния. — Тѣй, че цѣлтъта на възпитанието се обуславя отъ конкретнитѣ условия при които е поставено всѣко дѣте и отъ стремежа къмъ безкористна творческа работа за цѣлото човѣчество.

Новото, което нашия мирогледъ внася въ цѣлтъта на възпитанието е категоричното изискване безгранична любовъ къмъ всичко живо отъ най-малката мушица — до Бога. Всичката възпитателна работа се поставя въ услуга на тая цѣль.

Горната цѣль по форма не е нова. Тя напомва даже малко на педагогически романтизмъ. Новото, което въ сжщностъ, окултната педагогика дава е — едно по-конкретно изяснение на горната цѣль и посочване нови и по-ефикасни срѣдства за нейното постигане. Това ще стане по-ясно къмъ края на нашето слѣдваше изложение.

(слѣдва).

В. В.

Природосъобразни методи.

„Човѣкъ не се е родилъ да се учи, какъ да печели пари“.
„Човѣкъ се — родилъ да мисли като синъ на Бога“.

Джновъ.

Една отъ най-заплетенитѣ и замотани тайни въ природата е животътъ. Затова пкъ разумътъ е даденъ, та чрѣзъ него човѣкъ да изучи законитѣ на живота, да вникне въ истинскитѣ нужди и интереси на своята душа, която се нуждае отъ здравословна храна, храна която може да се добие съ трудъ и постоянство въ доброто. —

Лъжливата философия, която ни е ръководила въ миналото съ своитѣ повърхностни учения — твърди, че не е важно, какви срѣдства употребяваме за постигане на своитѣ желания. — Цѣлтъта, която гонимъ, ги оправдава. Езуитско учение. Този пкъ не извежда никога къмъ добро бждаще. Вѣрно е, че ние оправдаваме постѣпкитѣ си отъ цѣлтъта. Но такова едно поведение на кой да е човѣкъ, не може да се оправдае отъ мѣрилото на Вишето добро. —

Сжществуващиятъ критерий, мѣрката съ която се оправдава човѣкъ — има отношение къмъ неговото физическо, морално и духовно развитие. Та когато дойде въпросътъ да говоримъ за Лю б о в ъ, би трѣбвало да проследимъ личния животъ на човѣка, когато дойде въпросътъ да говоримъ за мъдростъ, би трѣбвало да

прослѣдимъ, каква е свѣтлината на неговия умъ. И когато дойде въпросътъ да говоримъ за истината, тя има отношение съ човѣка до толкова, до колко е свободна неговата душа.

За благороднитѣ цѣли се изискватъ благородни срѣдства. Този е общиятъ законъ, неизмѣняемия пѣтъ на истината, по който сж се дирижирали и минали всички умни хора на човѣчеството.

Така е работилъ, работи и дѣйствува духътъ, който произвежда и ражда нѣщо добро. „Споредъ семето и плодътъ“, казва народната мъдра поговорка.

Животътъ е устроенъ споредъ онази разумностъ, отъ която се дирижиратъ сѣдбинитѣ на човѣчеството. И когато наблюдаваме всѣки мислящъ човѣкъ, по неговитѣ плодове се познава, дали той е въ правилни отношения съ прѣдопрѣделената му мисия, дали съзнава своето съществуване като разуменъ човѣкъ.

Законътъ на истинското мѣрило е: всѣко учение, всѣка система, всѣко устройство и постановление, които нѣматъ за върховна цѣль подобренieto на духовния ни животъ, ще изчезнатъ прѣдъ сѣда на разума като слама въ огънь.

Виждаме и отъ историята: Родениятъ да бѣде „гений“ и при най-лошитѣ условия става такъвъ — роденъ при кавити и да било лоши условия на невѣзможности да прояви своята творческа дейностъ. Щомъ има стремежътъ да изправи живота си — при всички пертурбации и мъжнотии — добира се до съществениитѣ закони и методи, по които той влиза въ пѣтя си и проявява спящитѣ си способности.

Жалкото е едно, че днесъ повечето учени хора вървятъ по чужди пѣтища, върватъ въ прѣходни форми, които хората сж създали въ свѣта и на които животътъ е кратковрѣмененъ.

Свѣтътъ, въ който живѣемъ, е пъленъ съ противоречия, и хората мислятъ, че това сж „аксиоми“ и „идоли“ на които трѣбва да се кланяме — а то напротивъ виждаме, че противорѣчиата съществуватъ до толкова, до колкото способноститѣ и проявленията на човѣка сж въ разрѣзъ съ законитѣ на живата природа. Слѣдователно до толкова, до колкото човѣкъ е въ разрѣзъ съ своето правилно развитие, толкова сж и противорѣчиата които той срѣща.

Отъ наблюдение — явно е, че противоречия за разумнитѣ нѣма.

Важното положение, което сега съществува въ свѣта, при условията на сегашното наше развитие, е дали методитѣ на сегашнитѣ възпитатели и догматици, за общо човѣшкото правилно развитие, сж истинскитѣ методи?

Възникватъ често въпроси, дали нѣкои върватъ въ Христа или не. Обаче Христосъ като свѣтлина, включва всички възможности и условия на най-правилнитѣ методи за общо човѣшкото природосъобразно развитие.

Ако и науката сама по себе си да не може да измѣни порядъка въ природата, което напълно признаваме: тя поне има сила и влияние да ни убѣди, че е добръ да живѣемъ съобра-

зно този порядъкъ, тъй като нашиятъ успѣхъ зависи именно отъ съобразяването съ законитѣ на висшата природа — които ни диктуватъ истинскитѣ условия на нашия животъ.

И това е именно едничкото нѣщо, къмъ което духътъ ни постоянно се стреми, да се учи какъ да живѣе, да живѣе въ пълния смисълъ на своето естество.

Науката обаче въ най-дълбокия смисълъ е проява на същественното качество на духа въ човѣка, стрѣмяще се по вътрешенъ законъ да усвои пжтекиѣ на истината, и да схване законитѣ на природата, за да има сила да подведе енергията ѝ, да положи здрава основа за своето съществуване, развитие, усъвършенствование въ доброто и хубавото, най-възвишения идеалъ на разума.

Г Изворовъ.

Георги Сѣверовъ.

ARIES.

(ЗА ПРОЛѢТЪТА.)

Пролѣты! Ето я, очитѣ ми я видѣха. Тя излѣзе отъ нѣкждѣ, възправи се китна, обвита въ своята цвѣтна премѣна и нейното дихание отзвѣнна съ пробуждащъ звѣнъ въ всѣка пжпчица на дърветата, въ скритото жилище на всѣка мравинка, отзвѣнна въ душата ми.

Вѣтрове подгониха мрачината на дългата зима, облацитѣ вкупомъ се втурнаха и побѣгнаха разръфани, модрото небе се разведри, и просия неговата безкрайно чиста, радостна усмивка.

Отъ кждѣ идва пролѣтътъ? Не може никой да знае това. Никой не може да види това, а само отекналия звѣнъ въ сърцето ни събужда като ударъ на кинжалъ, натопенъ въ сладка отрова.

Какво ли става въ свещеннитѣ потайни кжтове на природата? Какво става въ слънцето, що стѣва въ първия знакъ на затворения кръгъ, по който отъ ржката на Благословениятъ сж набѣлзани отъ памети, памети вѣкове, до неизмѣримо врѣме значитѣ на вѣчниятъ животъ!

Никой не знае тая свещенна тайна. . . .

Пролѣтъ, пролѣтъ на душата, азъ виждамъ да се раздира нѣкаква завѣса и отъ нѣйдѣ се понисатъ вихри и ме викатъ по далеченъ пжты!

Кждѣ? — Незная. Но нѣкой ме зове, зове ме нѣщо по силно отъ мене и азъ трѣбва да политна на крилатитѣ коне, които ще се понесатъ, ще се изопнатъ като литнали стрѣли и отъ тѣхния невидѣнъ и нечутъ до тоя часъ набѣгъ, ще се загуби цѣлата земя, ще изчезнатъ облацитѣ, земната мжка, плачътъ ще стихне, а само звѣздния пжтъ ще остане видѣнъ, само затворениятъ вѣченъ кръгъ, по който слънцето лѣти.

Пролѣтъ, изново се родихъ въ твоя събуждащъ трепетъ, и нося въ гърдитѣ си сладостната болка на твоя звѣнъ, и на тво-
ята стрѣла! — — —

Да бжде благословенъ тоя мигъ, когато стана чудото въ тайната съкровищница на природата. Да бжде благословенъ мигътъ, когато слънцето, сияйно, мощно влѣзе въ първия знакъ на вѣчното колело.

Пролѣтъ, Ариесъ, глава на всѣко начинание. Искамъ да стигна двѣтѣ очи на хоризонта на моя пжтъ. Помогни ми въ моя бѣгъ!

II.

ЗА ВѢЧНИЯТЪ ИДЕАЛЪ.

Роденъ съмъ отъ Безконечния.

Безкрайността ме е сътворила и безкрайността може да задоволи душата ми. Не ме зове изново въ затворътъ, отъ кждѣто се мжча да излѣза. Не ме привличатъ вече душнитѣ зидове на тая тежка, тъмна сграда, защото веднажъ прѣзъ една про-
лука, окоото ми зърна дълбинитѣ на чистия лазуръ — — —

— — — Веднажъ, въ часове на тежка мжка прозрѣхъ частица отъ онова, което е нетлѣнно, надзърнахъ въ себе си и видѣхъ моя Богъ, когото не познавахъ до тоя часъ.

Прѣдъ очитѣ ми се разтла моятъ друмъ що води въ без-
конечността и трѣгнахъ по него — — — Не мисля за краятъ, защото нѣма врѣме що може да го достигне.

Доволенъ съмъ, че ходя по тоя друмъ. Той води къмъ ща-
стието. А щастието е това, което нивга нѣма да достигнемъ.

Вѣченъ друмникъ по безконечността е човѣкъ. Той вѣчно ще върви и нивга нѣма да се спрѣ. И радостенъ трѣбва да бжде, че вървежътъ му нѣма край. Той има най-хубавото, безкрайно много по-красиво отъ всѣка красота въ края това, че вѣчно ще върви! . .

Не ме запирайте по моя пжты! Тъмни и печални ми се виж-
датъ днитѣ, въ които гинатъ душитѣ ни, задушени отъ нашето безумие.

Не ми показвайте пжстритѣ свѣтлини на измамата въ нощта, защото не ще успѣя да достигна мѣстото, отъ кждѣто се вижда изгрѣза на моя вѣченъ день!

Азъ нѣвга загубихъ заедно съ всички васъ, въ далечната и мрачна далнина онова, що трѣбва всѣки пакъ да намѣри. Сега ме оставете да диря своя талисманъ, защото Безконечниятъ ще освѣти съ свѣтлинка пжтеката на оня, що иска да се завърне при Него!

Не ми показвайте за идеалъ това, което умира, това което изчезва, защото нетлѣнното, вѣчното ме зове отъ далечно врѣ-
ме и ми се показва чрѣзъ всичкитѣ звѣзди, чрѣзъ ромата на вси-
чкитѣ потоци, чрѣзъ цвѣтоветѣ на пролѣтъта и чрѣзъ усмивката на тия, у които се е пробудилъ вече Той! . . .

Защо да ставаме изново слуги на това, що нѣма вѣчното въ себе си!

Колко на халостъ е похабенъ живота ни, когато го завършимъ безъ нито веднажъ да сме дочули Неговия гласъ!

А колко пжти Той ни е приказвалъ въ нашия земенъ пжтъ посрѣдствомъ хилядитѣ струни опънати въ нашиятѣ сърца! — —

Нашиятѣ страдания що имаме по своя пжтъ, иматъ началото си въ това, че ние всѣкога подбираме за цѣль въ живота си нѣща, които иматъ земната тлѣнностъ!

И когато достигнемъ нѣкои отъ тѣхъ съ цѣната на много чужди страдания, и минемъ прѣзъ разрушеното чуждо благо, що сме прѣвърнали въ пжтъ до нашия химеренъ блѣнъ, насъ ни прѣсрѣща великиятъ законъ на правдата, и причинява болката на нашата душа.

Хиляди миражи сж ни викали къмъ тѣхъ въ врѣмето на дългата духовна нощъ. Сърцата ни сж кървави отъ рани, и душата ни е изтерзана въ тежкитѣ вериги на дълго робство. И нѣма да найдемъ покой, до гдѣто не прѣмахнемъ измамното влѣчение у насъ, да диримъ щастие по земния си пжтъ!

Земята е училище за нашата душа. Щастие на нея нѣма. То стои въ насъ самитѣ и ние ще го разберемъ, когато кажемъ: — Роденъ съмъ отъ Безконечния.

Безкрайността ме е сътворила, безкрайността може да задоволи душата ми. Азъ имамъ всичко. Цѣла вѣчностъ лежи прѣдъ менъ — — — — —

Да бжде благословенъ гласа що изрече словото на Вѣчността и пусна насъ по нея.

Той ни чака. Цѣла безкрайностъ ни дѣли отъ Него, а единъ мигъ е потрѣбенъ само да го зърнемъ въ себе си! — — — —

III.

ОБЛАЦИ.

Облаци, далечни гости, обгърнали наоколоврѣстъ небето, приличате на танцъ отъ бѣли, неземни пришълци. Когато ви погледна въ почивката на радостния слънчевъ день, приемамъ нѣщо отъ васъ. То ме униса въ нѣкакъвъ приказенъ блѣнъ, когато диря отъ незапомнено врѣме, и който стои закритъ още, задъ вашия бѣлъ, вълшебенъ танцъ, далече въ хоризонта. — — —

Вие се раждате отъ далечното море, което ви изпраща да разнасяте по вси страни неговия привѣтственъ, хладенъ лжхъ. Гледайки ви какъ прѣкосявате плодороднитѣ долини, на мене ми се ще да съмъ като васъ крилатъ и воленъ. — — — —

Бѣли срѣбърни кълба, прилични на издутитѣ платна на заплтени кораби, вие отнисате съ себе си, заедно съ тайната на своето далечно царство, и тжгата на много очи, които замечтани ви изпращатъ, кога заничате задъ планинитѣ по своя вѣченъ пжтъ!

На хиляди очи сълзитѣ изплакватъ вие върху меката постилка на полята, върху остритѣ чукари на скалистия гребенъ и надъ синьото езерно око, въ дебритѣ на планината.

Набраната тѣга на всичкитѣ очи събирате вие и послѣ я изплаквате въ бисерни сълзи надъ долините и роднитѣ поля.

Земята напукана и изнурена, жадно поглѣща бисернитѣ капки, цвѣтѣта ги прѣвѣрщатъ въ ароматъ, а класоветѣ въ хлѣбъ!

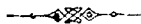
Свещенни сълзи! Вие хранитѣ свѣта. Вие раздухвате огъня на живота въ жертвеника на душата. Земята би се прѣвѣрнала на пустиня ако нѣмаше ония, на които сълзитѣ вие изплаквате въ бисерни капки.

Велика мистерия! Кой разбира това що носятъ облацитѣ, плувнали по океана на лазура, като бѣли издути платна на запжтени кораби?

Само замечтанитѣ очи на ония, чийто блѣнъ е далече потъналъ въ модрия хоризонтъ на небето, разбиратъ облацитѣ — гости, родени отъ хладното дихание на далечното море.

Вѣчни скитници! Когато ви зърне окоето ми, наредени като колело отъ бѣли неземни пришелци по хоризонта, въ мене трѣпва радостѣта по моя вѣченъ блѣнъ!

Привѣтствувамъ ви гости отъ далечното море, прѣди да се закриете отъ окоето ми, запжтени по своя вѣченъ друмъ. — —

Синевина.

Синьо, лазурно синьо небе. Когато се вгледашъ то те обзема и ти потѣвашъ въ него. Колкото повече гледашъ тази лазурна синева, чувствашъ да те обладава едно постоянно засилваще те спокойствие. То ти говори, то ти шепне на душата поройни слова. Мирътъ създава синевата, мирътъ създава красотата, така шепне небето. . . Само когато нѣма бури и облаци небето е синьо — това е мирътъ, който дава своя изразъ. Старитѣ казватъ, че небето е прѣстолъ Божи; и наистина, колко право е това! Присжщъ е само на Бога мирътъ. Стара легенда разправя, че когато Господъ раздавалъ добродѣтелитѣ на сжществата, всичко раздалъ, а задържалъ за себе си мирътъ — синевата, небето, синьото небе задържалъ за себе си! Човѣкъ, който гледа небето, не може да не вѣрва въ Бога. Само живущия въ срѣда на съвършенъ миръ може да понесе всички тия жестокости, всички тия скърби и злочестини. Само небето може да те надари съ велико търпение, защото само то го има. Колко разумно е създадено всичко! Богъ е раздалъ всичко и запазилъ за себе си само едно качество, мирътъ който съдържа въ дивна хармония всички останали качества въ себе си. Този миръ, това небе, този Великъ покровъ, който вѣчно седи надъ насъ и който единствено пази завѣта на живия Богъ! Това е изразъ на башинство. Баща, това е Богъ и всички ние — чада Божи. И колко е хубаво всички хора, всички сжщества — да знаятъ, да си спомватъ, че сж чада на този Великъ Баща! Тогава всички страдания ще прѣстанатъ и ще дойде Божествения миръ да зацари въ тѣхнитѣ души.

Има единъ стихъ нѣгдѣ въ старитѣ книги: „Сине мой, пази завѣта на баща си и забравяй закона на майка си“, Тамъ се говори за този завѣтъ, за този законъ, чиито вѣченъ изразителъ е небето — тази Божествена синева.

Разправятъ ясновидцитѣ, че когато човѣкъ въ тихия кжтъ на своята душа отправи съ чисто сърце, ума си къмъ Бога, тогава около човѣка се явява такова едно синьо сияние, какъвто е цвѣта на ясното небе. Това е връзка съ Бога, това е да усѣтишъ въ своята уста сладостта на изворна вода, благоуханието и свежестта на миризливи цвѣта! Това е день на миръ въ душата и на велика молитва — день на Великото обновление, защото само мирътъ обновява.

Запазила се е до наше врѣме една древна книга, „Сияние“ се нарича тя; въ нея се разправя какъ, когато Господъ сътворявалъ свѣта, повикалъ буквитѣ да взематъ участие въ неговата творба. Споредъ кабалата буквитѣ на древно юдейския езикъ, тия иероглифични знаци сж изразъ на Велики сили въ козмоса. Той почналъ да ги вика по обратенъ редъ, отзадъ напредъ. Първата буква по този редъ е буквата „тау“, повивква я Господъ и я запитва: „ти можешъ ли да влѣзешъ въ моето творение“. „Азъ съмъ крайната буква на думата „еметъ“, което значи „истина“ отвѣща тя. Добрѣ, казалъ Господъ, ти можешъ да влѣзешъ въ моето творение. Така Господъ сложилъ като основа на своето творение „Истината“. Тя има синъ цвѣтъ, тя е небето! Тя, Истината, е станала Неговия погледъ, прѣзъ нея Той вижда всичко. Когато хората лжжатъ тѣ гледатъ надолу къмъ земята. Днесъ на всички хора главитѣ все надолу гледатъ, сѣкашъ отъ тежко брѣме наведени. Отклонението отъ завѣта на живия Богъ — грѣхътъ, това е брѣмето, което тегне надъ главитѣ на народа. Доста е вече. Човѣкъ трѣбва да си спомни завѣта на своя Баща, да погледне нагорѣ къмъ синьото небе, да види тази красива истина и да я сложи като основа на своя животъ, да стане неговъ живъ взоръ. Чашкитѣ на цвѣтия се разтварятъ за слъчевитѣ лжчи, така и човѣкъ трѣбва да се разтвори и да се обърне къмъ небето да го обсеби Божествения миръ, да го окраси Божествената Истина.

Синева, дълбока, тънка, ефирна, небесна синева — изразъ на миръ и на истина! Не е ли дошло врѣме да завземешъ и просторитѣ на човѣшката душа? Синева Божествена синева — Велика молитва, обновление!

Зарко.

Разказъ на потока.

Нѣкой пжтъ въ тишината на звѣздна нощъ наострихте ли слухъ да чуete шепота на потока? Напрѣгнахте ли вниманието си да разберете езика му, да отгадаете шумоленето му, което като дивна мелодия се разнася изъ шубрацитѣ? Всѣки звукъ се прѣвръща въ малка русалка, и цѣль рой отъ тѣхъ се втурватъ шеметно по трѣвата измежду храститѣ, милватъ ги нѣжно, и ненаситно цѣлуватъ заспалитѣ чашки на цвѣтенцата, гонятъ се, играятъ, танцуватъ и най-послѣ, сити отъ блаженство и чаръ, отлитатъ къмъ звѣздитѣ, а подирѣ имъ идатъ други. И така цѣла нощъ веселие и радостъ, а спѣщитѣ цвѣтя и трѣви трѣпнатъ въ сладки сжнища. Когато при първитѣ стѣпки на Феба тѣ се събудятъ и видятъ, че всичко е било сънь, обилни сълзи бликватъ по листата имъ, а утринния хладъ ги кара да треператъ. Но скоро сладкитѣ сжнища се сбждватъ. Слънчевитѣ лъчи ги обливатъ съ животъ, сълзитѣ се прѣвръщатъ въ изумруди и плуватъ въ великолѣпие отъ багри, а Фебъ ги изсушава съ цѣлувкитѣ си.

Чарътъ на звѣздната нощъ омайва, а ручеятъ и звѣздитѣ разказватъ чудни приказки, знаятъ много тайни.

Чуйте, какво ми разказа еднажъ ручеятъ, когато моренъ и отпадналъ отъ далеченъ пжтъ, търсѣхъ да облегна мишци за почивка :

— „Сѣдни, странниче, до мене на росната трѣва и погледни величието на звѣздното небе. То е свидетелъ на това, което ще чуешъ. Отъ памтивѣка тѣзи безброй очи сж впили погледъ въ необятната бездна и не изпускатъ нищо отъ това, което става. Дай ржката си, натопи я въ моитѣ кждрави струи, за да изсмуча топлината ѝ, а ти слушай въ безмълвието на тая нощъ да ти пошепна нѣщо за вѣчното, за това, което не се губи.

Вѣчни сж моитѣ струи, вѣченъ е лѣтежа на вѣтъра, когото чувашъ да оглася канаритѣ, вѣчна е свѣтлината която разливатъ небеснитѣ свѣтила, вѣченъ е животътъ, който кара билкитѣ да цвѣтятъ.

Азъ съмъ вѣченъ. Слѣдъ мигъ не можешъ намѣри сжщата капка вода, която сега докосна ржката ти. Тя отмина, тя ще се слѣе съ безкрайния океанъ, тя ще се изпари, ще се издигне въ синевата на небето. Канаритѣ, планйнитѣ, по чиито плещи пълзя, сж мимолѣтни. Било е врѣме, когато тѣ не сж били. Другъ пжтъ тукъ сж ревали вълни на разбунено море, а ще дойде и мигъ, когато цѣлата тази грамада, която ни се струва вѣчна и непоколебима, ще се прѣсне и ще изчезне както пѣната ми. Но моитѣ струи, моето нескончаемо шествие не ще се свърши. Моето легло е прѣходно, но азъ, потокътъ, съмъ вѣченъ.

Виждашъ ли тамъ сивкавината на едно малко облаче, задъ което се скриха звѣздитѣ? Отъ кждѣ израстна то и кждѣ се

стопи като димъ? На мѣстото на вчерашното синьо небе, сега се вижда тъмна бездна усѣяна съ хиляди свѣтли точки. Но вѣ-
търътъ безъ умора и безспиръ кръстосва на длъжъ и на ширъ
по цѣлата земя.

Денътъ се смѣня съ нощта, звѣздитѣ изгасватъ прѣдъ ве-
личието на дневното свѣтило, а видѣлъ си бурни нощи, когато
свѣтлината изглежда да е съвсемъ погаснала. Но горѣ надъ об-
лацитѣ звѣздитѣ пакъ свѣтятъ. . . Па и звѣздитѣ не сж вѣчни.
Не минава мигъ да не изгасне иѣкоя отъ тия малки точки въ
безкрая. Видени сж много отъ тѣхъ да изгасватъ и много да
изгрѣватъ. Но свѣтлината, лжчитѣ на свѣтлината не сж прѣстанали
да прѣкосятъ бездната.

Вѣченъ е животътъ. Попитай този исполинъ, скалистия пла-
нински върхъ, който отъ памтивѣка наблюдава съ леденитѣ си
очи, що става наоколо му. Той ще поразкаже, че на мѣстото
на онова гъмжило отъ хора прѣди вѣкове бродѣха прѣзъ дѣв-
ствени лѣсове гиганти, които само съ досегъ на опашката биха
разрушили най-здравитѣ ви замъци. Сега отъ тѣхъ нито поменъ.
Неизброимъ редъ отъ сжщества се родиха, живѣха, изчезнаха,
но живота, който се изявява въ тѣхъ, не ще прѣстане до края
на вѣка. Още по рано не е имало и живи твари, нито билки,
но животътъ е туптѣлъ. Нима най-малкитѣ частици не се кре-
пятъ една о друга отъ живота? Не животътъ ли ги нарежда
въ бистри кристали, не той ли движи слънцата и звѣздитѣ? —
Жива е вселената и нейното незнайно, гиганско сърце не ще
прѣсекне на тупти. . .“

И звънливиятъ гласъ на потока се изгуби въ далечината.
Азъ, мирниятъ пжтникъ, пихъ една глѣтка отъ потока, който е
вѣченъ, развѣдрихъ лицето си съ шепа вода и отново поехъ
пжтя си. Разказа на потока остави у мене неизгладимо впе-
чатление и азъ се удивлявахъ прѣдъ величието на всеобщия
животъ. Нощта сжщо търсѣше входоветѣ на подземното цар-
ство измежду пукнатинитѣ на канаритѣ. Слаба руменина прѣд-
вестяваше зората.

Цвѣтанъ.

ИСАВАРЪ.

Книга е, защото нѣма
 Дума по-опредѣлена,
 За да бжде тазъ святиня
 На земята изявена;
 Книга е, но пари като жаръ,
 И зове се горѣ — Исаваръ.

Молния, която пише
 Словеса неизрѣченни,
 Думи на трептежъ свѣтлинень,
 Мждрость въ символи свещенни,
 Папирусъ отъ блѣсъкъ, вѣченъ чаръ,
 И нарича се тя Исаваръ.

О, блаженъ е, който види
 Тази Библия покрита,
 Ала по-блаженъ е който
 Нейнитѣ слова прочита.
 Самъ той святъ е, велемждрень царъ,
 И живѣе като Исаваръ.

Д. Б.

Изъ сборката „Сутринни лжчи“.

I.

КАНДИЛА.

Сърцето си да бѣ прѣвърналъ на свѣтило
човѣкътъ тукъ въ свѣтовната тъма,
да пламне то, макаръ и катъ кандило,
не би било тъй тъмно въвъ свѣта.

Горящитѣ кандилца би се сбрани
отъ цѣли свѣтъ съ хиляди на брой,
въвъ пламъци свещени би горѣли
и всѣки тукъ нашелъ би пжтя свой.

Освѣтенъ пжтъ отъ хиляди свѣтила!
О, свѣтли пжтъ къмъ небеса,
сърца, запалени кандила,
о, храмове на любовта! . . .

II.

ТИ.

Птиченце край мене ли прѣхвъркне,
горски листъ отъ вѣтъръ ли шуми —
трепвамъ азъ, душата ми настрѣхне —
мисля си, дали не ще си Ти? . .

Образи ли гледамъ въ небесата,
нѣжни сѣнки въ синия ефиръ —
Тебъ, незнайни, виждамъ въ зората,
Ти изпълвашъ сѣвга моятъ миръ.

Ти въвъ слава сѣвга си облеченъ —
Властелинъ на свѣтли небеса;
Ти за менъ единственъ си и вѣченъ —
веченъ Богъ въвъ моята душа!

III.

ДѢТЕ.

Любовъ велика пълни ми сърцето
 дѣтенце взема ли въ ржце —
 милувамъ, галя му лицето
 и радвамъ му се отъ сърце.

И кѣдрицитѣ му цѣлувамъ . . .
 но послѣ плача въ самотата,
 че виждамъ колко малко струвамъ
 прѣдъ неговата чистота.

IV.

СВѢТЛИНА.

Слънцето свѣти отъ сини простори
 и никнатъ отъ него най-красни цвѣтя:
 въ полето, въ трънака, въ скалата планинска —
 Врѣдъ слънцето ражда животъ — красота

А Божията милость невидимо свѣти;
 тя ражда прѣчисти и свѣтли души, —
 въ селяка, въ учения, въ дѣтето, въ жената,
 разцѣфва въ сърцата любовь, чистота.

Изъ „Книга на любовта“

отъ Бо-Йинъ-Ра.

Въ дни, когато мжтните тинести вълни на умразата се разливатъ по полята на цѣлото човѣчество, тази книга идва да ти говори за любовь!

Ти, който искашъ самъ себе си да изживѣешъ, ще намѣришъ въ нея своята върховна свобода!

Свободата, която ти е нужна тъй, както на твоитѣ дробове е нужденъ въздухъ за да дишатъ, може да ти даде само любовта и безъ любовь въ тебе ще загине оня зародишъ на живота, отъ който ти ще поникнешъ за растежъ, който не познава край — — —

Тукъ ще бжде дума за една сила, която влада надъ всички сили на земята, — за една сила, която само прѣмалцина изживѣватъ въ себе си, и която малцина сж изпитали въ нейната дълбока глжина. . .

Но само оня, който изпита нейната най-дълбока глжина, ще намѣри тамъ обосновката на ония мждри думи за любовта, които му вѣщаватъ древнитѣ стихове на свѣщеннитѣ книги, — които той невѣмъ „познава“ дотолкова, доколкото сж го достигнали думитѣ на тѣзи книги, но които той рѣдко разбира по духъ, защото дори и прѣзъ умъ не му минава, че въ тѣхъ е разкритъ единъ законъ, прѣдъ който трѣбва да се прѣкланя и най-мощия, ако не иска, въпрѣки всичката си мощъ, рано или късно да бжде съкрушенъ. — — —

Да знаеше човѣкъ що е въ сжщностъ любовта, лицето на земята отдавна би се прѣобразило и животътъ отколѣ щѣше да се отърве отъ непрѣкъснато подновяващата се мжа,

Онѣзи слова на божествена мждростъ, които говорятъ за тази любовь, сж и днесъ както и прѣди забулени съ гжсти вуали, и рѣдко е смогвалъ нѣкой да разгърне тѣзи обвивки за да я познае. — — —

И туй, което е постигалъ тогава, не е било вече оная „любовъ“, която по-напрѣдъ си е мислилъ че познава, защото се е намиралъ лице съ лице съ една велика първична сила, която е разнесла своя трепетъ до мозъка на коститѣ му, — отъ която той е затрептѣлъ въ най-дълбоко прѣживѣване, и която го е направила господарь тамъ, дѣто по-прѣди е билъ робъ!

За тази любовь ти носи вѣстъ тази книга!

Къмъ тази любовь иска тя да поведе душата ти!

Отъ тази любовъ живѣе този, който тукъ за нея ти говори!

Само оня, който живѣе въ тази любовъ, би могълъ да свидѣтельствува за любовта. . .

Мнозина е имало, които сж се мислѣли въ любовта, защото не сж можели да мразятъ. . .

Но тази неспособностъ да се мрази не говори още за познаване на любовта! — —

Умразата е противоположния полюсъ на любовта, тя е сжщата сила, само че въ нейното обратно дѣйствие, — и който е неспособенъ да мрази, макаръ и отдавна да е узналъ, че само глупостта се отдава на умраза, той никога не ще намѣри и любовта, за която единъ любящъ е казалъ:

„Ако говоря съ човѣшки и ангелски езици, а любовъ нѣмамъ, ще съмъ мѣдъ що звѣнти и цимбалъ, що дрѣнка“ — —

Той навѣрно не ще разбере и смисълта на онази легенда, която разправя за Сакия-Муни: какъ еднажъ единъ отъ враговетъ на мждреца натирилъ срѣщу него единъ разяренъ слонъ, и какъ просвѣтлениятъ за обща почуда го усмирилъ така, че звѣрътъ треперящъ приклѣкналъ прѣдъ него, защото мждрецътъ изпратилъ срѣщу него силитъ на любовта, що носѣлъ вжтрѣ въ себе си. . .

Както легендата, тъй и горнитѣ думи оставятъ вече да се долови, че тукъ наистина не е дума само за нѣкакво „чувство“ — че тукъ по-скоро става въпросъ за овладяване на онази върховна сила, която, — както още въ начало поменахъ — е господарка на всички сили! — —

Различни сж формитѣ, подъ които се проявява тази сила въ земния животъ.

Ти ще я намѣришъ въ всѣко растение, въ всѣко животно, и онова влѣчение, което сжществува между видоветѣ е свидѣтелство за нейното всемогъщие. . .

Само че тукъ ти ще я намѣришъ на най-долното стъпало на нейното дѣйствие и затова надали ще сможешъ да схванешъ най-висшото ѣ дѣйствие, макаръ че и въ тази ѣ форма на проява излиза вече на явѣ нѣщо много повече отколкото си смогналъ може би да доловишъ досега. — —

Ако можеше, — макаръ че това не е било далечъ отъ тебе — да доловишъ въ тази най-долна форма на любовта творческия трепетъ на всѣко влѣчение между видоветѣ, ти отдавна би проумѣлъ, че тази изпрѣвна сила навѣрно може повече отъ туй: отъ земното земно да създава!

Ти би узналъ отдавна при това, че този творчески трепетъ е прсжщъ и на най-висшата форма на любовта, и не би попадналъ въ сладката заблуда, че едно меко чувство на привързаностъ или проявата на кротка мекота е прѣдостатъчно, за да не бждешъ по думитѣ на оня любящъ „мѣдъ що звѣнти“ или „цимбалъ що дрѣнка“. — —

Всичко онова,*) що любящиятъ казва по-нататкъ за лю-

*) Вж. 13 глава отъ 1 Послание къмъ коринтяни ст. 4, 5, 6 и т. н. Б. Пр.

бовъта, сж само признацитѣ, които съпровождатъ любовъта тамъ, дѣто тя се проявява въ най-висшата си форма. . .

Но ти си взелъ бѣлѣзитѣ за самата любовъ и се мжчишъ да проявишъ бѣлѣзитѣ, които щѣше отъ само себе си да притежавашъ, стига да имаше любовъ! — — —

Азъ трѣбва да те изцѣря отъ нѣкои заблуди, ако искамъ да те направя способенъ за любовъта. . .

Ти все още си заплетенъ, отъ ранно още дѣтинство, въ вѣковни пустовѣрия!

Ония, които е трѣбвало да те наставятъ, сами сж чули нѣщата тѣй, както сж ти ги прѣдали. — —

Би било сжщинска глупостъ, ако седнешъ да имъ се сърдишъ!

Тѣ сж ти дали туй, що тѣмъ е било дадено, тѣй както и азъ ти давамъ това, което и на менъ биде нѣвга дадено.

Ти може би ще разберешъ, че не е все едно отъ какъвъ изворъ черпи чашата на оня, който наставя! — — —

Ако си се вече запозналъ съ учението, което азъ трѣбваше да оформя въ другитѣ си книги, ти ще узнаешъ, че прѣзъ него се струятъ най-дълбоки планински извори. — —

Блазѣ ти, ако живитѣ води на тия извори те освѣжатъ и ободрятъ! — — —

На изтокъ живѣе свѣтлината.

Бо-Йинъ-Ра.

Малцина отъ жителитѣ на изтокъ долавятъ „Истината“ и между тия що я долавятъ още по-малцина сж тѣзи, които не си създаватъ глупави прѣдстави, когато чуватъ да се говори за „мждрецитѣ на изтокъ“.

На изтокъ, въ сърдцето на Азия, ножътъ на мисълта е най-остъръ.

Отпрѣди хиляди години още тукъ Великитѣ люде сж намѣрили, надъ всѣка човѣшка мисль, свѣтлиятъ пжтъ на истината, — истината, която прѣбждва само въ чистата дѣйствителностъ, а не въ образитѣ на мисловното познание.

Подъ висшо ржководство сж намѣрили тѣ и пжтъ и цѣль. Отъ тогава тѣ сж се заели да напжтватъ духовно избранитѣ отъ тѣхъ синове и братя, както и търсещитѣ, които сж вече зрѣли духомъ.

Тѣ внасятъ въ своето братство „свещенната закрила на мълчанието“, и само оня може да намѣри достжпъ при тѣхъ, когато тѣ признаятъ, че е духовно готовъ да стане „знаещъ“.

Тѣ знаятъ, че тѣхния даръ ще бжде полезенъ само на ония малцина, които сж вече близо да встѣпятъ въ „Пѣтя“, който се явява като край на тѣхнитѣ усилия.

Въ всѣко врѣме, на всички тѣ изпращатъ изпомежду си помагачи учители.

На западъ, както и на изтокъ се намиратъ винаги такива „дѣйстващи братя“.

Тѣ сами знаятъ, кой е измежду тѣхъ.

Членоветѣ на това велико братство не се разпознаватъ по нѣкакви вѣншни знаци.

Тѣхното естество е дълбоко скрито отъ хорско око.

Никой братъ не ще се опита, кога да е, да събере „общество“ около себе си и учението.

Никой никога не е „основалъ“ такова „общество“.

Ако подобно общество се е образувало нѣкога, осланяйки се на гласа на Великитѣ Братя, то е бивало дѣло на още незрѣли души, които въ първитѣ моменти на разцѣвяване на тѣхното вжтрѣшно чувство сж долавяли нѣщо за Обществото на Изтока, безъ обаче да имъ сж били повѣрвани необходимитѣ сили и да имъ е било пояснявано „чутото“. Само твърдѣ рѣдко нѣкой братъ излиза лично прѣдъ човѣцитѣ, и всѣки който извърши това — прави голѣма жертва. Кждѣто подобни жертви не сж положителни, тѣ биватъ избѣгвани. Отъ тамъ и онази скритостъ, изъ която братята се стремятъ да дѣйствуватъ.

Великото Братство на Свѣтящитѣ само прѣдставя Законътъ на Духа. Тѣ не сж обвързани нито съ монашески обѣтъ, нито съ „орденска“ клѣтва.

Проявата на духовнитѣ сили не зависи отъ подобни нѣща. Но онава, що изисква „Законътъ“, на който тѣ се подчиняватъ е много по-голѣмо отъ изискванията и на най-суровия аскетизъмъ и на най-трудния постнически животъ.

Ако искаме да разберемъ, какво собствено е единъ „посвѣтенъ“, ще трѣбва да отхвърлимъ сума понятия, които, сами по себе си взети, наистина почиватъ на прави прѣдположения, но които докосватъ само нисшето въ човѣка.

Великия Учитель ще ви познае безъ да се заблуждава отъ подобни нѣща.

Учението му не ще звучи въ вашитѣ уши даже и когато лично го познавате.

Съобщенията, които единъ Великъ Учитель дава на езика на една страна трѣбва да ви сж само единъ видъ показалець, за да го намѣрите наново вжтрѣ въ самитѣ васъ.

Тѣ трѣбва дълбоко да се чувствуватъ, а не да се „изясняватъ“ и раздробяватъ отъ разсъдъка.

Ако можете да станете „ученикъ“, той ще ви „говори“ въ вашето собствено сърце. Той никога не ще замѣгли вашето съзнание съ подбуждание на опиващъ екстазъ, но ще се помжчи да разтвори покрай вашето земно съзнание и новото, духовно съзнание. Най-първо вие ще слушате неговото „учение“, безъ да знаете дали това е Великия Учитель, който говори въ васъ, или сте самитѣ вий.

Едно сигурно, чисто, ново чувство ще започне да придружава неговитѣ думи и то ще ви заговори съ непосредна яснота безъ да сж нуждни думитѣ на обикновения говоръ.

Такъвъ единъ великъ братъ на човѣчеството, който нѣма вече нужда да изпраща звуковетѣ прѣзъ въздуха до тѣлесното ухо, говори по този начинъ, когато иска да достигне възприимчивитѣ, отворени сърдца, които му се довѣрватъ.

Въ начало, може би, нѣма да разберете всичко, що дохожда до васъ по такъвъ начинъ.

Останете спокойни и се научете прѣди всичко да различавате „вѣщанието“ на великия Учителъ отъ невѣрнитѣ гласове на вашата възбудена фантазия. Бждете разсждливи и трѣзви, като че ли се отнася до наблюдаване на отдавна познати нѣща!

Гласа на великия Учителъ въ началото на „вжтрѣшното ржководене“ е тихъ, като съвсѣмъ нѣжна мисль, като едва долавяно прѣдусѣщане.

Но великия Учителъ не произнася нито една „дума“ на своя духовенъ говоръ, отъ която да не изхожда онова ново чувство, което най-мжно се подава на описване, но което може съ пълна увѣреностъ да се различи, ако ще би само единъ единичкъ пжтъ да е било прѣживѣно.

Ни една ваша мисль, колкото и висша да бжде тя, не може никога да пороуди това чувство, което Духътъ поражда и което дѣйствува въ и чрѣзъ великия Учителъ.

Колкото по-сигурно се научите да разпознавате „гласа“ — толкова по-отчетливо и по-ясно ще го разбирате. И тогава ще дойде великия часъ, когато всѣко съмнѣние ще ви напусне.

Но не бждете нетърпеливи, ако веднага не можете да достигнете първата отъ цѣлитѣ!

Вие не знаете дали сте вече достатъчно зрѣли, за да можете да приемете „учението“ съ полза, а великия Учителъ самъ носи отговорността за своето учение.

За нѣкои сигурността ще дойде по-рано, за други по-късно, но все пакъ тя ще дойде, ако спокойно се довѣримъ на великия Гуру. Не забравяйте сжщо, че истинската мъдростъ учи винаги онова, което е реално, че Учителътъ на мъдростъта си служи съ най-проститѣ нѣща.

Има извѣстни интелигентни сили въ свѣта, които търсятъ да мамятъ, защото тѣ живѣятъ чрѣзъ измама.

Великия Учителъ е далечъ отъ тия области.

Недѣйте никога поставя „вжтрѣшни“ въпроси, прѣди да е дошелъ великия часъ на сигурността.

Направите ли го, бждете сигурни, че ще подпаднете подъ влиянието на ония измамливи сили.

Никога великия Гуру не ще ви свидѣлствува за друго, освѣнъ за онова, което се отнася до душата, за онова, което има отношение къмъ Вѣчността.

Чрѣзъ него ще познаете, кой сте и какво прѣдставлява въ сжщность човѣкътъ — „самъ по себе си“ — въ космоса.

Ако вие се довърите на великия Гуру, ще станете тъй увърени, както и великия Гуру е увърень.

Своята собствена утвърденостъ той, — утвърдения — ще прѣдаде и вамъ.

Не си създавайте никаква прѣдстава по външността и вида на личността, въ която вашия Гуру живѣе като земенъ човѣкъ.

Владайте фантазията си, за да не се увлѣчете въ блуждаещи сънища.

Външния, човѣшки животъ на великия Гуру си е само неговата работа, и той не иска духъ тъ, въ които той работи да се смѣсва съ неговата проява на земята.

Той не иска неговитѣ ученици да тачатъ неговата личностъ.

Почитъта трѣбва да се отдаде само на духовната сила, чийто разуменъ проводникъ е той.

Той учи само М ж д р о с т ѣ т а, която се нарича И с т и н а и която ученицитѣ постигатъ въ реалното.

Той учи само въ духа, чрѣзъ силата на духа.

Оомото.

Сѣвероисточно отъ Киото, старата столица на Япония, се намира малкото градче Айабе. Тамъ, въ него прѣзъ първата нощъ на 1892 година, се родило новото религиозно движение наречено Оомото. Но едва прѣди нѣколко години то успѣ да привлече вниманието на свѣта благодарение своята усърдна пропаганда и мистериознитѣ си пророчества.

Нѣкои погледнаха на него като нова религия съ забѣлжителна сила, други казваха, че неговото раждане означава новъ ударъ противъ слѣпото подражание на Японския народъ на источнитѣ култури.

Странно наистина, но постановката на това градче толкова наподобява Иерусалимъ. Планината Хонцъ отговаря на Маслинената планина и рѣката Юра — на Иорданъ. Затова религиознитѣ мислятъ, че Айабе е Иерусалимъ на Ориента и тачътъ мѣстото като свѣтия, а самата основателка Нао Дегучи казва: „Азъ съмъ Йоанъ и очаквамъ пристигането на Христосъ“.

Думата Оомото значи на Японски произходъ на свѣта, корена на всѣко същество. Оомото се е родило съ „Камигакари“ т. е. съ боговдѣхновение.

Единъ день внезапно Нао Дегучи изпаднала въ състояние на камигакари и изказала съ високъ гласъ чудни прѣдсказания и напояния.

Нейнитѣ съседы помислили че е полудела, обаче тя самата ясно се съзнавала. Тя не искала да гледатъ на нея като на луда, затова непрѣкъснато се молѣла на своето вътрешно „азъ“ да запази своя „живъ храмъ“ и той направилъ това. Божията воля

почнала да се явява въ форма на Харкрайонато — тя почнала да пише. Наистина думитѣ се разбърквали защото Нао Дегучи, никога не се е учила да чете и пише, но за да изпълни волята Божия тя взела моливъ, който се движелъ автоматично и върху книгата се появили една слѣдъ друга думи. По такъвъ начинъ се явило свѣтото писание*) основата на религията. Ето началото му: „Свѣта се разтваря, като сливовъ цвѣтъ. Дойде вече епохата на „Иши тора-но-Конпеинъ“. Свѣтътъ, който е разтворенъ като сливовъ цвѣтъ, Богъ царува вѣчно, така както зеленината на бороветѣ изглежда винаги неизмѣняема. Свѣтътъ е такъвъ, че никога не може да съществува безъ покровителствената ржка на Бога. Сега обаче животинството царува въ свѣта насилници и демони вилнеятъ въ свѣта. Хората днесъ приличатъ на животни.

Човѣчеството съвсѣмъ не се сбужда, въпрѣки че демонитѣ го притискатъ. Това състояние води свѣта къмъ гибелъ. Затова Богъ се явява въ свѣта за да го прѣобразува. Пригответи се за това. Азъ ще обнова свѣта. Прѣобразилъ и изчистилъ свѣта, Богъ ще управлява свѣта съ любовъ и миръ за да продължи божие царство вѣчно“.

Забѣлжително е, че въ писанието се намиратъ подробни прѣдсказания за важни свѣтовни работи, сждбата на човѣчеството и много други прѣдупрѣждения, които се изпълняватъ точно на опрѣдѣленото врѣме, безъ никаква грѣшка. Голѣмата свѣтовна война и землетръсеннето въ Токио миналата година, основателката прѣдсказала още въ 1892 година. Тя прѣдсказала още, че ще стане реформиране на свѣта съ послѣдната война на човѣчеството, проповѣдвана въ Библията и напомняла на всички хора да признаятъ Бога и да му отдадатъ нужната почитъ.

Сегашниятъ шефъ на Оомото господинъ Онисабуро Дегучи — внукъ на основателката се родилъ на 12. VII. 1871 год., въ селото Анао близо до Киото. Още отъ дѣтинство у него проличавали необикновени чудатости.

Той е отищелъ въ Айабе и заработилъ за доброто на човѣчеството. Обаче въ 1920 год. подъ прѣдлогъ, че въ свѣтото писание проличавало какво Онисабуро е царъ избранъ отъ Бога, правителствени тѣ авторитети постоянно измѣчвали и прѣслѣдвали привърженицитѣ на Оомото. Разрушили гроба на основателката подъ претекстъ, че той наподобявалъ гроба на императрицата и разрушили свѣтия Божи храмъ построенъ на планината Хонгу. Тѣ дори си позволили да закаратъ 666 животни въ свѣтинята. Послѣдователитѣ били жестоко оскърбени, но потърса отъ разрушителното дѣло прѣнесли съ миръ, защото въ свѣтото писание било писано за всички тия случки.

Шефътъ диктувалъ своитѣ съчинения легналъ въ легло, нѣкога денемъ, нѣкога нощемъ, безразлично дали има прислужущи или не и безъ да има нѣкакви книги наоколо си, той

*) Написано съ върха на моливъ тънъкъ като косъмъ.

изговарял единъ слѣдъ други разкази, както водата избликва отъ извора. Нѣколко ученици записватъ подъ редъ тия разкази. Когато вдѣхновението на Учителя, достигало най-високата си точка, той така бързо и така продължително говорелъ, че неговитѣ ученици не могли да го слѣдватъ, затова трѣбвало да има винаги готови нови замѣстници. За 3 — 4 дена писане се написва единъ томъ, до сега има написани почти 80,000 листа.

Това съчинение наречено „Разкази отъ духовния свѣтъ“ не е само уяснение на свѣтото писание, но и канонъ, изявяващъ божественото учение на Любовта и Истината, които ще изградятъ моралното единство на цѣлъ свѣтъ.

Онисабуро Дегучи не е дори свършилъ основното училище. Въ неговата младостъ нещастията го измѣчвали едно слѣдъ друго. Но още въ рано дѣтство ималъ странни Боговдѣхновения.

И слѣдъ като той прѣкаралъ въ аскетизмъ една седмица въ пещерата на планината Такакупа, ржководенъ тамъ отъ Бога неговата духовна способностъ станала наистина чудна.

Въ аскетизма му били дадени знания за практичното учение за прѣуспяването на свѣта по метода на Чиконъ Кишинъ.

И не е чудно тогава че 100,000 послѣдователи на Оомото вѣрватъ, че ще доиде врѣме когато човѣчеството въ цѣлия свѣтъ ще го възхвали, като истински Спасителъ, и ще види въ неговото лице второто идване на Христа. И че всички религии и тѣхнитѣ основатели сж само прѣдшественици на истинския спасителъ Онисабуро Дегучи, който е опрѣделенъ да ги обедини и допълни. Още повече, когато гласътъ на Абдулъ Баха, голѣмата звѣзда въ Баха, високо прорича: ще дойде врѣме, когато Япония ще загори съ силенъ пламъкъ. На нея е дадена чудната способностъ да разшири Божественното учение — Япония ще работи за да събуди всички народи и нации и това свѣта скоро ще види“. Освенъ това послѣдователитѣ сж уверени, че Онисабуро отговаря напълно на деветѣхъ условия, които новата Персийска религия като сведуща за идващия спасителъ опрѣдѣля именно:

1) Великиятъ Учителъ трѣбва да бжде възпитателъ на човѣчеството.

2) Неговото учение трѣбва да бжде универсално и да дава свѣтлина на човѣчеството.

3) Неговото знание трѣбва да бжде вродено и самозараждаще се, но не и купено, отпослѣ придобито.

4) Той трѣбва да даде вѣренъ отговоръ на въпроситѣ на всички мждреци и философи, да разрѣши всички мждри проблеми въ свѣта и да бжде властенъ да спрѣ прѣслѣдванията и страданията.

5) Той трѣбва да бжде носителъ на радостъ и да бжде прѣдвѣстникъ на Царството на щастieto.

6) Неговото знание трѣбва да бжде безгранично и неговата мждростъ трѣбва да може всичко да използва.

7) Силата на Неговото Слово и мощта на Неговото влияние, трѣбва да бждатъ така голѣми, че да могатъ да обърнатъ къмъ Него дори и най-лошия неприятелъ.

8) Страданието и нещастieto нѣматъ достѣпъ до Него. Неговата вѣра и смѣлость трѣбва да бждатъ божественни. Денъ слѣдъ день той трѣбва да става по-силенъ и по-ревностенъ.

9) Той трѣбва да бжде строителъ на универсалната култура обединявайки всички религии и основателъ на свѣтовния Миръ. Той трѣбва да въплоти въ себе си модела на изкуствата които сж най-важни за човѣчеството.

Прѣди четири години той е билъ осжденъ поради недо-разумения съ правителството. Но той всѣкога е билъ съ Бога. И той постоянно изиявявалъ своето сърце ратуващо за Любо-вѣта и Мира на човѣчеството, чрѣзъ поеми и съчинения.

Той отговаря на въпрситѣ на мждрецитѣ, така ясно, както лѣтното слънце разтопява снѣга. Когато той посѣщава страду-щитѣ в не з а п н о п р ѣ с т а в а т ъ страданието и мжката.

Една отъ важнитѣ черти на разказа е че той е оптимис-тиченъ. Освѣзъ разкази той съчинява и други сжчинения, осо-бено когато т о й н а у ч и Есперанто въ расстояние на три мѣс-сеци, Той съчини поема отъ 3600 думи на есперанто съ прѣво-днитѣ Японски думи, за да могатъ по-лесно привърженицитѣ му да заучатъ чуждия езикъ. Веднажъ дадена идеята за Еспе-ранто, само въ една година се основали 35 учреждения на Оомо-то. Есперанто-Асоцио и все повече се образуватъ. Това е единъ чуденъ фактъ на Японска Есперантия.

Макаръ да е вече 54 години неговата енергия не е нама-лѣла, напротивъ тя се усилюва. Той прилича на 30 годишенъ младежъ

И наистина много хора въздишайки по неговото учение и обожавайки неговия Божественъ характеръ се тѣлпятъ около него. Така до сега има 260 клона на Оомото. К л о н о в е вече има въ Япония и Манджурия.

Желаейки да разшири евангелието на Оомото на цѣлото човѣчество, прѣзъ послѣдната пролѣтъ той осществи ини-циативата да отиде въ Монголия презъ Индия и да пропагира учението тамъ.

Монголцитѣ го приели съ вика: „Божиятъ човѣкъ дойде отъ страната на изгрева“, всички религиозни шефове, Хуо Фо, причоветѣ и Ламатиститѣ се го приематъ доброжелателно и сж го възхвалчвали за неговия божественъ характеръ.

Когато е трѣбвало да замине отъ мѣстото кждѣто е спрѣлъ и стари и млади плачейки сж се сбогували съ него не желайки неговото отхождение . . .

И на всѣко мѣстопрѣбивание, силнитѣ въ околността се себирали и го забикаляли съ войници, които да го пазятъ отъ канибалитѣ и другитѣ диви племена. Напослѣдъкъ пазачитѣ се увеличили толкова, че генералъ Губернатора на Манджурия влѣзълъ въ прѣрѣкания съ Генералъ Лушенкиен, началника на пазачитѣ на Оомотския шефъ.

Докато Лушенкиен се стараялъ да уясни недоразумението, внезапно на 21 VI. Лушенкиен и много войници били разстре-ляни отъ Чанцолинъ, генералъ губернатора, а шефа и петъ я-понци били арестувани но когато били изправени за застрелване

по единъ чуденъ начинъ Богъ ги спасилъ. Едва що окъвналъ дигналъ пушка срѣщу Учителя пада на земята стениащъ.

И когато той и неговитѣ ученици съвсѣмъ спкойно се отдърпнали отъ лобното мѣсто, дори и най-жестокитѣ индийци го аплодирали казвайки: „това трѣбва да е резултатъ отъ Божие покровителство“.

И интересно е, че веднага слѣдъ напускането на Хунгъ-Лиано, така се именува града въ който е билъ, послѣдниятъ се наводнява. Наводоението разрушило казармитѣ, затвора въ който шефа билъ зтворенъ, префектурата и други важни постройки и всички къщи, 30,000 жители се издавили. Виждайки този фактъ Монголия и Индия казватъ, че това е божие наказание за арестуването на Спасителя.

Послѣдното лѣто, прѣзъ юлий шефа се върналъ въ Япония и трѣбвало на ново да отиде въ затвора все по стария поводъ на правителството, какво, че пропагандиралъ Божия пжтъ не както трѣбва.

Слѣдъ дълги старания наново го освободили и подъ поржчитой се върналъ въ Айабе.

Все сжщата есенъ го посѣщава прѣдставителя на новото духовно движение въ Индия, Тао Уланъ, довѣрително стискайки ръката му за обща работа на двѣтъ движения.

Тѣ заедно образували Кобе, клонъ на „Тао-Уианъ“ и се осжществило движението на еднокръвностъ и солидарностъ.

Не е безразлично, че Оомотското движение има тѣкъвъ голѣмъ успѣхъ, защото Оомото не е проста религия, но е естественъ пжтъ на природата неизмѣнимо свѣтяща въ Оазиса на безграничната бждъщностъ.

Свѣта ще види въ Оракула на Оомото, че той стои въ епохата на прѣустроитството ставашо само единъ пжтъ. Сжщо ще види, че слѣдъ нѣколко години, той прославяйки господинъ Дегучи, като спасителъ ще вземе инициативата за осжществяване на своето обединение върху основата на божия пжтъ.

Хората трѣбва да се проникнатъ отъ съзнанието, колкото е възможно по-скоро да подготвятъ своята душевна реформа, за да не паднатъ въ Ада въ послѣдния сждъ.

Да кажемъ нѣщо за сжщността на Оомото т. е. нѣщо изъ съдържанието на разказитѣ, защото цѣлото учение е изложено въ тѣхъ. Всѣки разказъ за себе си прѣдставлява нѣщо завършено и все пакъ заедно съ другитѣ образува едно послѣдователно цѣло.

Оомото ратува за постигане морално единство въ свѣта подъ пълното съ Любовъ ръководство на Бога и за усъвършенствуване на свѣта.

За разширяването и усъвършенствуването на Божествения пжтъ по който да се движи човѣчеството за да не попадне подъ влиянието на нисшитѣ духове и материята.

Въ каквата и да е работа трѣбва да уповаваме на Бога, и да дѣистваме колкото е възможно по-съобразно съ „Пжтъ“, отхвърляйки своя егонизмъ,

Всѣкога трѣбва да благодаримъ и да се молимъ на Бога съзнавайки неговата голѣма благодѣтелностъ.

Всѣки трѣбва да залѣга скромността която винаги да го подтиква къмъ въздържание.

Когато нѣкакво страдание ни мѣчи, трѣбва да го побѣдимъ съ изкренность, не страхувайки се, че то ще поврѣди на истината и справедливостта.

Трѣбва да работимъ съ всички сили за доброто на обществото, за постигане на голѣмата политическа комуна и да помагаме на Боговдѣхновения да спаси свѣта.

По нататъкъ се дава мотото:

Богъ е Духъ Съдържащъ се въ цѣлата вселена, дори и въ най-малката ѝ частъ, и човѣкътъ, е управителъ на свѣта.

Послѣ идватъ четиритѣ принципа за човѣшкия животъ:

- 1) Очистване душата и тѣлото.
- 2) Хармонизиране всички съсловия.
- 3) Оптимизъмъ, да се уповаваме само на Божията наредба.
- 4) Прогресъ — да подобримъ обществото.

Четери девиза:

Политически — едно родословие продължаващо вѣчно.

За човѣшкото учение не е нужна етическа теория, но това което Богъ дѣйствително изявява чрѣзъ вдѣхновение, като истиненъ принципъ неизменяемъ, нито въ миналото, нито въ настоящето. нито въ бъдещето, даващъ образецъ на доброта и справедливостъ.

Да разпространява това учение — това е мисията на Оомото.

Човѣшката природа има петъ нравствени черти именно: хуманностъ, справедливостъ, достоинство, интелигентностъ и вѣрностъ и петъ сентимента — себеконтрола, срамѣжливостъ, разкаяние, скромностъ и самосъзнание. Да ръководи и култивира тѣзи качества въ характера е мисията на възпитателя.

Душа Тѣло и Сила.

Божията благосклонностъ е твърдѣ голѣма и безмѣрна за да се обеме отъ бедната човѣшка мѣдростъ. Но когато наблюдаваме спокойно, че всичко въ вселената функционира въ най-съвършенъ редъ, и обмислимъ състоянието на съществата детайлно, тогава ще схванемъ функциитѣ и скрититѣ прояви на душата тѣлото и силата.

Душа, тѣло и сила, тѣзи три елемента на вселената, които всѣкидневно гледаме и наблюдаваме сж проявления на Бога.

Въ светото писание пише:

- 1) Наблюдавай явленията на природата и заключавай за тѣлото на истия Богъ.
- 2) Вишъ, че функцията на вселената е съвсемъ безгранична и сѣди за силата на истия Богъ.
- 3) Разбери, че всичко що видишъ е одухотворено и сѣди за душата на истия Богъ.

Богъ е създателъ на космоса. Той е въ първично състояние и има невидимо тѣло, което никой свѣтецъ не може да види, нито да говори.

Обаче, той съществува във всяка частичка на природата. Затова го наричат Великъ Духъ на свѣта. Неговото тѣло е така голѣмо, че вънъ отъ Него нищо не може да съществува. Той съществува безъ начало и безъ край. Той се изявява като Богъ — свѣтина — „Тактимюсюби“. Той раздава късчета отъ своя Духъ на всичко и тогава много Богове се създаватъ и тѣ се върщатъ къмъ Него, тогава се формира Единия Богъ. Обаче нито монотеизма, нито политеизма сж истинската вѣра.

Комплектенъ Духъ — Негови атрибути сж Смѣлостъ, Довѣреностъ, Мѣдростъ и Любовь.

Така се именуватъ „четиритѣхъ души“: които Великия Духъ управлява.

Главния Духъ е Духъ отъ Бога даденъ на хората при тѣхното раждане. той се нарича Собственъ Богъ пазителъ (небесенъ Духъ).

Комплектното тѣло се състои отъ твърдо, меко и флуидно. Твърдото тѣло е есенция отъ минерали, флуидното отъ животните и мѣкото отъ — растенията.

Комплекта Сила е съставена отъ осемъ сили — т. е. подвижностъ, спокойствие, рѣшителностъ, сгѣстяемостъ, разтегливостъ, устойчивостъ, еластичностъ.

Комплектната сила се ражда отъ съчетанието на комплектната Душа и комплектното тѣло.

Божиитѣ заповѣди:

За живота въ себе си спазвай петъ заповѣди — Да се себеконтролирашъ, да се срамувашъ, да се страхувашъ отъ Бога, да го почиташъ и да се самосъзнавашъ.

За живота въ себе си — три:

1) Строго изпълнявай съпружеския си дългъ — имай само една жена.

2) Обожаваи Бога, уважавай по-старитѣ и по-високо стоящитѣ, обичай всичко и всички.

3) Не отвърщай на злото съ зло, не завиждай, не клевети, не лъжи, не кради, не убивай и т. н.

Чинконъ-Кишинъ.

Церемонията и методата на Чинконъ Кишинъ е една отъ най-важнитѣ свѣтини за човѣчеството.

Употрѣбаватъ я за лѣкуване и очистване на душата.

Кишинъ означава състоянието на човѣшкия Духъ, хармониралъ се съ Бога, който е неговата първопричина. Затова Кишинъ е важенъ Елементъ за пророка, които е вѣстителъ за истинското състояние на духовния свѣтъ, получено направо по интуитивенъ пътъ отъ Бога. Методата на Чинконъ-Кишинъ се е явила най-напрѣдъ въ Япония, за да послужи въ единъ много важенъ случай на нацията, послѣ изчезнала. Напоследъкъ господинъ Онисабуро Дегучи я възкресилъ и усъвършенствувалъ.

Това е Божествения методъ за разговоръ между Бога и човѣка. Тя има по-цѣнни свойства и по-голѣмо значение сравнително Тософията и Окултизма, които често се явяватъ въ свѣта. Въ единъ отъ разказитѣ е дадено слѣдното пояснение за Теософията и Окултизма:

Напоследък външният Европейците, като че разбираха за съществуването на другия свят, освен реалния, чрез помощта на медиума. Но изследването и на най-прогресиралия из тях е само влизане една стъпка вън невидимото. Той не може да узнае дори на сън истинското състояние на небесната област. Казват, че рядко се явяват медиуми, които гледайки вън далечината се осмеляват да предполагат само за една част от светлината на най-ниската небесна област. Тъ трябва да предадат истинското състояние на духовния свят на човечеството, изследвайки го колкото е възможно най-добре, ако не вън съвършенство. Иначе колкото повече предават произволно и безцелно своите знания, толкова повече твърдоглавит и глупави хора пръувеличават своята подозрителност.

Следователно, изследвача на духовния свят трябва най-много да взема вън съображение характера на медиума и да изследва достатъчно неговото сърце. Ако той не стори това, отнася се към работата си несериозно, само да задоволи своето любопитство.

Отношение между Богъ и Човкъ.

Човкъ е живъ храмъ на раздробения от Бога частици т. е. на Бога пазителъ. Човшкото тло е само жилище на духътъ. Това е фактъ, съвсемъ не алгория нито идеалъ. Вън човшкото тло се криятъ два духа . . . добъръ и лошъ. Човкъ се хармонира съ всички духове отъ небото съ своя добъръ духъ, и съ всички духове на ада чрезъ своя лошъ духъ.

Най-чистия Духъ, който се съобщава съ групата на Бллитъ Братя се поменува собственъ Богъ пазителъ а този който се съобщава съ ада се нарича земенъ или тлесенъ.

И смъртта е само състояние когато душата оставя тлото. Физическата смъртъ е възкръсване на душата вън Духовния святъ. И наистина душата е безсмъртна.

Vortanimism — е знание да се изследва тайната, че Божията воля се движи вън Вселената и природата, следвайки силата и законитъ на Словото.

Вън Библията могатъ да се намерятъ следнитъ свещени думи: Словото бг Богъ; Всичко чрезъ Него стана. Но и до седа не може да се разрши чрезъ библията, какъ е дйствувало Словото, та да се прояви Вселената.

Господинъ Дегучи е уяснилъ Vortanimismo. Той е единствения силенъ вън свта, който проникнатъ съ Словото го използва за доброто на човечеството.

Словото — Душа на Япония е така мистериозно, че Япония е именувана вън антични врмева , страна подпомогана отъ Словото, страна вън която живбе и расте Словото. Разказа уяснява следната истина: следъ като Ookuni Tokotaci no Mikato, който е истинската Богъ и който създава всичко съ своята всемогща сила, абсолютно безгранична, безначална, и безкрайна, е започналъ своята работа съ създаването на петтх бащински звукове (а, о, ю, е, и,) и девтх маичински, Никога до сега не е пръстенала функцията на Словото — Душа дори за една секунда.

И ако би спрѣло своята работа за единъ мигъ вселената моментално би се разпаднала; слънцето, луната, земята и звѣздитѣ биха загубили центъра си, всичко би се разрушило.

Въ вселената звучатъ петъ бащински звука (а, о, ю, е, и,) съ грамаденъ шумъ. Той е твърдъ грамаденъ за да бжде чутъ отъ човѣшкитѣ уши, право кзва поговорката: силниятъ „гласъ не може да се долови отъ обикновени уши“.

Основната теория на акустиката е че силниятъ звукъ и слабиятъ звукъ не се схващатъ отъ ушитѣ.

Ако човѣкъ разбере детайлноститѣ на духовния свѣтъ ще разбере методата на Чинконъ Кишинъ и ще узнае мистериозната функция на Словото, тогава той ясно би чулъ петтѣхъ бащински звука.

Богъ, Който се съдържа въ всичко въ природата е Словото и човѣшкиятъ пжтъ, както това се вижда отъ Японската дума „мичи“ (mitchi), което означава „пжтъ“ или „пълнота“, защото съ Словото е изпълнена цѣлата вселена.

Всѣки човѣкъ получава своя животъ за да може да стане управителъ въ свѣта, слѣдователно въ Оомото се намира ученето: какъвъ трѣбва да стане човѣкъ за да владства надъ вѣтъра, грѣмотевицата и дъжда, чрѣзъ една заповѣдъ само; подъ неговия гласъ да се разтрѣси вселената, ако той е влезълъ въ вѣрзка съ Бога въ себе си.

Разказа цитира слѣдното, когато Богъ е изявилъ своята мощъ, Той е употребилъ най-вече душата — Слово. Въ старитѣ книги се намиратъ думи означаващи слѣдното: „Когато Михаелъ смѣло застане и ще заповѣда, всичко ще му се подчини“. Това покизва силата на Словото. И този, който може най-добръ да използва Словото на Михаелъ, трѣбва да се яви въ божествената страна дѣто е централизирано Словото „S“. „S“ изговорено безъ гласна означава първообраза на Душата — Слово. Азъ ще поясия думата Михаелъ; „Ми“ е три на Японски езикъ и „хаел“ е измѣнение.

Слѣдователно Михаелъ е Великия човѣкъ, който измѣня три свѣта т. е. с. реалния (физическия), тъмния и божествения.

Този който изпълнява функциитѣ на женския принципъ ако и тѣлото да му е мъшко или, който изпълнява функциитѣ на мъшкия принципъ макаръ тѣлото му да е женско сжщо се имѣнува Михаелъ.

Основателката Нао Дегучи е получила мъжви Духъ бидейки по тѣло жена и изпълнявала функциитѣ на Иоанъ, та е наречена Хеншоо Нанши (трансформиранъ мъжъ).

Учителя Онисабуро Дегучи е получилъ женска душа бидейки по тѣло мъжъ и изпълнявайки дѣлото на Христа. Той е нтреченъ Hensoo — Njos (трансформирана жена).

(Прѣводъ отъ Есперанто.)

I.

Житно Зърно.

Него стопанинът заравя наврѣме въ земята.

Надъ земята вѣятъ вѣтрове, падатъ дъждове, студове и снѣгове. . . .

Но ето, мина зимата съ свойтъ студове и снѣгове; — дойде, топлата и животворна пролѣтъ.

Надъ чернитѣ угари се показва нѣжния кълнъ на заровеното и забравено житно зърно.

Тихо, бавно и незабелѣзано расте тоя кълнъ срѣдъ множество плѣвели възетъ все къмъ небето.

И ние виждаме чернитѣ и пусти угари покрити съ буйна зеленина, подобна на море, вълнувано отъ вѣтрътъ.

Надъ това зелено и буйно море все по-силно припича слънцето. .

Ето жешки златни класове, виснатъ и се пържатъ на жегата.

Морето става тъмно. подобно на пламъкъ.

Заровеното въ земята житно зърно изгни отъ влагата; то умрѣ, но ето ние го виждаме прѣродено — възкръснало подъ земята умножено въ класъ.

Ей идатъ жетваритѣ — безмилостно режатъ и стягатъ на снопове узрѣлата златна жетва.

Дхожда вършидба и на харманя съ страшна мжка отдѣлятъ плѣвата, а чистото житно зърно отнасятъ въ хамбаря на стопанина.

Ако зърното не умрѣ, то плодъ не може да дада; ако не мине прѣзъ жегата на пека, то нѣма да узрѣей.

И безъ мжката на харманя, то не би стачало за храна, достойна за хамбаря — за вишия животъ.

Тежъкъ и труденъ, но благословенъ е пжтътъ на посѣтото житно зърно, — пжтътъ, истината и живота.

II.

Царство Божие.

То е подобно на синапово зърно заровено отъ человекъ въ градината, което ако и най-малко отъ всички сѣмена, пораства и става дърво голѣмо, подъ което се подсланятъ птички-тъ небесни.

То е подобно и на търговецъ, който търси хубави бисери и като намѣри единъ скъпоцененъ бисеръ — продава всичко що има за да купи тоя бисеръ.

Царството Божие е подобно още на мрѣжа хвърлена въ морето, която улавя много риба, но прибиратъ само по едрата и добрата, а останалата повърщатъ и хвърлятъ пакъ въ морето.

То е подобно още на квасъ, когото взе жена и постави въ три мѣри брашно, додето се вкисне всичкото.

Царството Божие може да се уприличи на жетва и върши-дба, дето отдѣлятъ и прибратъ житото въ хамбаря, а плѣвата изгарятъ въ огънь.

Царството Божие не ще да дойде съ изглеждане и нѣма да кажатъ: „тукъ е или тамъ е“, защото Царството Божие е въ самитѣ насъ.

То е подобно още и на чловѣкъ царъ, който отиде да придобие царство и даде на всѣкому отъ подчиненитѣ своята работа и на вратаря заповѣда да бже буденъ.

Царството Божие е подобно още на десетъ девици, които ще посрѣщатъ младоженецъ, но отъ тѣхъ петъ сж умни и петъ глупави; и когато младоженецътъ се завърналъ кжсно прѣзъ нощта, умнитѣ девици запалили отрано приготвенитѣ си свѣтилници и посрѣщнали младоженеца съ честъ и радостъ, а глупавитѣ тогава тръгнали да търсятъ масло за непригответитѣ си свѣтилници.

Царството Божие не е ядене и пиене, но търпение и Любовъ; — то е миръ и радостъ въ Духа Святаго.

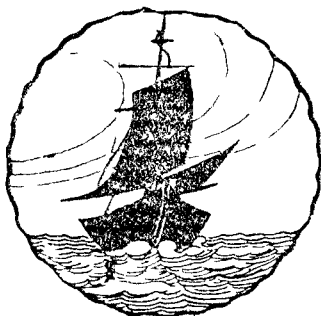
Царството Божие силомъ се взеи и него насилващитѣ се го грабватъ.

Лжжцитѣ, крадцитѣ, убийцитѣ, користолюбцитѣ и прѣлюбодѣцитѣ нѣма да влѣзнатъ въ Царството Божие.

Ако човѣкъ не се роди втори пжтъ отъ Духъ и Истина не може да влезе въ Царството Божие.

Това е Царството на Духа, приготвено за избранитѣ още при създаването на свѣта.

Който наруши една отъ най-малкитѣ звповѣди Христови, той най-малкъ ще се нарече въ Царството Божие, но който изпълни и поучи — той най-великъ ще се нарече.

В Ъ С Т И.

Пропуснато е да се напечати името на авторката Олга Славчева на помѣстенитѣ четири стиха отъ сборката „Сутринни лжчи“.

На 5, 6 и 7 Юлий т. г. се състоя въ София младежката срѣща на ученицитѣ отъ Бѣлото Братство въ България. Бѣха разгледани въпроси отъ живота, специално въпроса за окултното ученичество, върху който въпросъ бѣха прочетени три реферати.

Срѣщата завърши съ излетъ до Мусалла.

Даваме слѣднитѣ извадки отъ научната хроника на физико-математическото списание бр. 6 и 7, което прѣпоръчваме на всички наши четци, като едно отъ наи-сериознитѣ научни списания.

Адресъ: Списание на физико-математическото Д-во, въ София — Ст. Козаровъ у-лъ, II. мжжка гимназия.

Камиль Фламарионъ На 4 юний т. г. се помина великия френски астрономъ Камиль Фламарионъ. Той почина въ обсерваторията Juvisy при Парижъ на 83 г. възраст. Неговитѣ голѣми заслуги като ученъ и писателъ сж извѣстни на всички любители на небето. — Кой не знае неговитѣ *L'Astronomie populaire*, *Uranie*, *La fin du Monde* и пр.? Съ неговата смъртъ, свѣта загуби единъ великъ ратникъ и популяризаторъ на науката, а Франция единъ отъ най-достойнитѣ свои синове.

Получаване изкуствено злато. На 4 юлий 1924 г. въ една отъ книжкитѣ на *Naturwissenschaften* проф. D-r A Miethe излѣзе съ едно „прѣдварително съобщение“, въ което казва, че заедно съ своя асистентъ D-r Stammreich, е успѣлъ да разложи атома на живака и да получи едно отъ съставнитѣ негови части — злато.

Отъ дълги години той се занимавалъ съ оцвѣтяването на прозрачнитѣ минерали подъ дѣйствието на ултравиолетови лжчи, за което си е служилъ естествено съ живачни кварцови лампи, които прѣдставляватъ най-богатия източникъ на такива лжчи. Прѣзъ юлий 1923 година той продължилъ своитѣ работи вече съ една нова живачна лампа на Д. Jaenicke, електродитѣ на която сж живачни, но съединяващи се съ тока посредствомъ вжглени, влизаци въ желѣзни гнѣзда. Обаче, при изслѣждане емисията на тази лампа, вече съ г. Stammreich, прѣзъ миналата зима, се указало че тя доста бързо остарява, като по вътрешнитѣ стѣни на тржбата се отлага единъ черенъ слой, за който прѣдположили отначало, че е остатъци отъ електроднитѣ материали (C, Fe) Самия конструкторъ на лампитѣ Jaenicke имъ съобщилъ че при дестиларане живака на употребявани лампи, намерени сж остатъци, химичното естество на които не е могло да се установи. Получили $\frac{1}{2}$ гр.

тавива остатъци отъ 5 кгр. живакъ, тѣ ги подлагатъ на анализъ и намиратъ между другото и незначителни слѣди отъ злато. Този фактъ, като сж имали прѣдвидъ сегашния възгледъ за строежа на атома, имъ е далъ поводъ за по-нататъшни изслѣдвания. Като закръгляватъ атомнитѣ тегла на живака и златото на 201 и 197 (точнитѣ сж 200.6 и 197.2) тѣ пишатъ слѣднитѣ равенства $Hg(201) - He(4) \quad Au(197)$
 $Hg(201) - 4H(1) \quad Au(197) (1)$ което значи, че ако отъ атома на живака отдѣлимъ единъ атомъ хелий или четири атома водородъ, ще получимъ атома на златото. Тѣ прѣдполагатъ, че възможно разлагането на живачния атомъ при нѣкои пепознати условия, тѣй като атомното му тегло е близо до това на радиоактивнитѣ елементи, чиито атоми се разлагатъ отъ само себе си.

Опитната постановка е била слѣдната: Напрѣженіето, приложено на електродитѣ — 170 волта, таки че на всѣки см. въ тржбата е отговаряло потенциално падане 15—20 волта; споредъ условията на опита лампата е работила съ 400 — 2000 волта; тока е текълъ 20 — 2000 часа. Факта, че въ нѣкои лампи, макаръ дълго употребявани, не се е констатирало злато, отдаватъ на туй, че за неговото образуване се изисква единъ минимумъ отъ напрежение и потенциално падане. По сжщия начинъ обясняватъ и отрицателнитѣ резултати отъ нѣкои тѣхни опити. Обикновеннитѣ аналитични методи за опредѣляне на златото не сж били приложими, тѣй като общото му количество е

било въ незначителни следи ($\frac{1}{10}$ до $\frac{1}{10}$ милиграма)

Еднакви количества живакъ прѣди и слѣдъ опита, сж били подлагани на анализъ по нови методи, като рѣшающитѣ анализи сж били направени сжщо тѣй отъ К. А. Hofmann и по усъвършенстванитѣ аналитични методи на F. Hober въ неговата лаборатория. Първичнитѣ проби живакъ не сж съдържали злато, а тѣзи слѣдъ опита сж съдържали такова въ даденитѣ по-горѣ количества.

При тѣзи незначителни слѣди злато, не би било възможно да се опредѣли атомното му тегло, както и присъствието на хелий или водородъ, α или β частици, въпрѣки голѣмия наученъ интересъ отъ такива фактически дани.

Едно „следующо съобщение“ отъ 25 юлий 1924 г. дава г. Stammreich, въ което подробно описва апаратурата и начина на работата, дава и количествени дани отъ анализитѣ. Такива сж били направени прѣдварително не само на живака, но и на части отъ кварцовата тржба, желѣзото и вжглена, които влизали въ направата на тѣхната лампа. Въ повечето отъ тия части се указали слѣди отъ сребро (милионни отъ грама) и никакви такива отъ злато. Слѣдъ одестилирването на живака въ остатѣцитѣ се указали стохиядни части отъ грама злато.

Въ чернилката по стенитѣ на кварцовата тржба се указало доста сребро и малко злато, опредѣлението на което не се подавало на количествени измѣрвания по тѣхни

тѣ методи. Вѣроятно, казватъ тѣ, металнитѣ частици доста дълбоко сж навлѣзли въ кварцовитѣ стени, за да не могатъ да се извадятъ отъ тамъ.

Така стои въпроса, изложенъ отъ самитѣ изслѣдователи, които прѣди нѣколко мѣсеца повдигнаха голямъ шумъ около себе си, като всѣка научна сензация; а тази е безспорно такава отъ първа величина.

За практичнитѣ послѣдици отъ този опитъ, естествено не може и дума да става, тъй че пресмѣтанията на нѣкои, какво 1 кгр. изкуствено злато щѣ коства 25,000,000 зл. франка, когато свѣтовния курсъ на златото днесъ е 13,000 зл. фр. нѣматъ смисълъ. За насъ е по важно, дали научно е добръ обоснованъ този опитъ, и дали данитѣ сж достатѣчни за да смѣтаме, че наистина е постигнато разлагане на атома на живвка. До колкото се има основание да се напишатъ горнитѣ равенства ще видимъ по-долу. За нещастие обаче, цѣлата тази работа почива само на факта, че при анализа сж указали незначителни слѣди злато, които едва ли се подаватъ на количествени измѣрвания. Данни отъ други странични явления, които биха съпровождали разпадането на живачния атомъ, не сж констатирани. Самия г. М. казва: „Прѣдъ насъ стоятъ цѣла редица съвсемъ неизяснени явления, единъ обширенъ фактиченъ комплексъ“.

Всичко това накарва мнозина да погледнатъ скептично поне на досегашнитѣ резултати, толкозь повече, че и проф. F. Haber излезе съ едно съоб-

щение, въ което като че ли опровергава резултатитѣ отъ анализа, дадени отъ Mithe и сътрудника му.

Слѣдъ съобщението на Haber, въпроса взе полемиченъ хартктеръ, макаръ и въ лека форма. Мите отново отговори, дори реферираха заедно съ Stammreich на 5 дек. 1924 г. прѣдъ немското друж. за технична физика, съ цѣль да разсеятъ „недоразумението“ отъ горното съобщение. Пробитѣ анализирани при Haber казватъ тѣ, случайно сж били такива, при които опита не се е удалъ. Дадоха и нови данни отъ анализа.

До това изкуствено разпадане атома на живака, ако приемемъ, че наистина е постигнато, се вижда, че Мите и Щамраихъ сж достигнали случайно. Този опитъ далечъ не може да се сравни съ работитѣ на Рутерфордъ, дѣто изкуственото разпадане на атома се яви като логична послѣдница отъ цѣла редица изслѣдвания. Рутерфордъ разложи въ само еднички атоми, количествено несравними по своята нищожностъ съ тегловитѣ такива, макаръ и милионни отъ грама, на Мите, но неговигѣ работи извъ единъ пжтъ се наложиха въ науката. Ако тукъ разпадането се дължи на същата причина, както при Р., обяснението на М. съ равенства (1) не би могло да се приеме. При малко напрежение кинетичната енергия на ионитѣ е нищожна, за да прѣдизвика при удара отдѣляне на хелий или водородъ отъ ядрото на живака. Perrin прѣдиолога, че електр. напрежение отъ около 10 милиона

волта е само въ състояние да прѣдизвика разпадане на обикновенитѣ елементи. Тукъ по-вероятно се явява обяснението на Soddy, че преминаването отъ живакъ къмъ злато става между изобари, т. е. такива видове живачни и златни атоми, които иматъ еднакви тегла. Живака има изотопи съ атомни тегла 197 — 200, 202, и 204; златото има тегло 197,2 значи, макаръ и не доказано, възможно е да има поне единъ изотопъ съ тегло 197 или повече отъ 179, който да бжде изобаренъ съ нѣкой изотопъ на живака. Тогава, ако въ ядрото на такъвъ живаченъ атомъ падне единъ електронъ, ще неутрализира единица отъ положителния му електриченъ товаръ $\frac{1}{2} 80$

е и ще прѣдизвика една реконструкция въ строежа на ядрото, при което ще се получи ядро на златенъ атомъ съ електриченъ товаръ $\frac{1}{2} 79$

е споредъ равенството

$$\begin{aligned} (-\frac{1}{2} 80e) \text{Hg} - \frac{1}{2} (-e) & \text{електронъ} \\ = (-\frac{1}{2} 79e) \text{Au} & (2) \end{aligned}$$

Теглото на получениятъ атомъ нѣма да се различава отъ теглото на майчиния живаченъ атомъ, защото масата на електрона е незначителна, пъкъ освенъ това въ момента на процеса (2) златниятъ атомъ ще има всичкитѣ 80 околни електрони на живачния и ще бжде отрицателенъ йонъ съ единица товаръ; за да се превърне въ неутраленъ златенъ атомъ единъ отъ външнитѣ електрони ще трѣбва да напусне орбитата си, тъй че атомнитѣ тегла на живака и

златото ще останатъ идентични сѣщи. Малкото количество образувано злато ще се дължи не на малки количества въ обикновения жвакъ отъ този прѣдполагаемъ изотопъ, а на малката вѣроятностъ да проникне единъ свободенъ електронъ при незначителната си кинетична енергия прѣзъ отласквателната атмосфера отъ 80-тѣ околни електрони. Свободниятъ електронъ трѣбва да намѣри такова благоприятно мѣсто, че единъ пътъ прѣминалъ задъ съединителната линия на два съседни най-външни обикалящи електрони отъ резултантната на взаимното имъ отбласкване да прониква все по-навтрѣ, по сѣщия начинъ между вътрѣшнитѣ обикалящи електрони, докато достигне до полето на ядрото, отъ което вече привлеченъ би падналъ въ самото ядро.

Въпросътъ за изкустаеното разпададане на живачния атомъ и получаване на злато, както се вижда отъ изложеното до тукъ, е отъ такъвъ характеръ, че за окончателното му приемане, трѣбва да се почака потвърждение и отъ други изслѣдователи. Едва тогава ще видимъ дали г. Мите е първиятъ „Goibmacher“.

Зжбитѣ и характера. Неотдавна на единъ жболѣкарски конгресъ въ Америка, се изложило, че зжбитѣ могатъ да служатъ като важенъ бѣлегъ за разпознаване на характера. Изслѣдванията въ тая насока показватъ че страливиѣ, скѣперницитѣ и слабохарактернитѣ изобщо иматъ изпъкнали, заешки зжби, а долната имъ челюсть е дръпната на вътрѣ. Разреденитѣ зжби показватъ силни ероти-

чий чувства. Бълитѣ, кжси, дребни жбѣи, които иматъ слаба конструкция, издаватъ нервозенъ и спривавъ темпераментъ, въ който има проява на злобенъ и зълъ характеръ. Кжситѣ но дебели жбѣи сочатъ на зломислие и подлостъ. А кривитѣ и неравни жбѣи сж признакъ на ограничена интелигентностъ.

Интересно сравнение. Ако съпоставимъ голѣмината на животнитѣ съ тѣхната сила и ги сравнимъ съ човѣка и други животни, ще се получатъ слѣднитѣ положения: Майския бръмбаръ въ сравнение съ голѣмината си може да тегли 21 пѣти повече отъ колкото коня. Пчелата — 30 — даже и повече. Стридата може да да затваря черупката си съ една теглилна сила отъ 15 кгр.

Ако човѣкъ въ съотношение съ своята голѣмина притежаваше сжщата сила, той би могълъ да балансира съ главата си 80 локомотива. Домашната муха може да държи безъ упора една кибритена клечка между крачката си, което за човѣка съответства на една греда 8.50 м. дълга. Бълхата скача 200 пѣти по-високо отъ височината на собственото си тѣло; това означава за човѣка да подскочи на една височина около 300 метра.

Нови разкопки въ Египедъ. Отъ Кайро съобщаватъ за нови и важни археологически находки въ Асуанъ и Луксоръ. Г-нъ Юго Монертъ е открилъ въ Асуанъ една черква, частъ отъ манастиря „Св. Симонъ“ отъ VII вѣкъ, и множество пергаменти и коптски рѣкописи, сждържащи ценни дани за историята на

срѣднитѣ вѣкове.

Възпитателната метода „Монтесори“. Лили Рубичекъ, директора на видното училище „Монтесори“ дава въ едно виенско списание основнитѣ начала на това училище и възпитанието въ него. Гениалната възпитателка Мария Монтесори си поставя за цѣль да събуди у дѣтето самодѣйностъ и самостоятелностъ. Тя изхожда изъ мисълта, че заобикалящата дѣтето срѣда трѣбва да отговаря на духовния интересъ на дѣтето и тогава само то ще може да постигне съотвѣтния за възрастъта максимумъ на дѣеспособностъ. Отношението на дѣтето къмъ заобикалящата го срѣда е това на единъ човѣкъ който би живѣлъ въ единъ свѣтъ съ великани. То не може да прѣодолѣе неговитѣ прѣдмети и затова се явява безпомощно и бесърчно. До сега се е създадо фамилното схващане че едно тригодишно дѣте се нуждае отъ помощъ и прислуга. Обаче случаятъ не е такъвъ, ако дѣтето има подходяща обстановка, въ която всички прѣдмети иматъ съотвѣтнитѣ намалени размѣри. Мария Монтесори е осжществила изъ първо това изискване въ рѣководенитѣ отъ нея дѣтски домове и е получила отлични педагогически резултати.

Нови разкопки сж били направени подъ пѣсѣцитѣ на Невада въ Америка, край рѣката Мюди и сж били открити развалинитѣ на старъ градъ засипанъ прѣди 1000 вѣка при близително. Града се е простиралъ на 9 клм. край реката. Той носи отпечатъци на американска дрѣвна цивилизация

и култура отъ прѣди 10,000 години. Намѣрени сж останки отъ поезия, изкуство, кремачни ножове, кошничарство, стрѣли, плугове направени отъ раменитѣ кости на раличнитѣ животни. За разкриването на стария градъ ще сж нужни нѣколко години.

Сънътъ на дѣцата. Отъ едно направено изслѣждане надъ съня на 105 деца сирачета въ едно сиропиталище, 80 отъ тѣхъ помнели сжнищата си: половината отъ тѣхъ, (40) сънували за „мама“ или „татко дойде да ме вземе“, 16 на сто прѣживѣвали страхъ отъ операция на сливицитѣ... 9 на сто сънуали играчки бонбони и пари. А много малкъ процентъ сж сънували религиозни сънища. Интересно би било да се направи една анкета какво сънуватъ дѣцата у насъ било сирачетата или ония съ родители; дѣцата въ планината или ония отъ долините; вегетариянчетата и месоядчетата. Редакцията м о л и ония отъ учителитѣ, които биха желали да направятъ подобна анкета между своитѣ дѣца, да изпратятъ своитѣ изучвания въ това направление за да бждатъ тѣ публикувани.

Американския психологъ Шелдокъ напоследъкъ излиза отъ открито да твърди, че сжществува една зависимостъ между тѣлеснитѣ бѣлези и духовнитѣ способности. Той е направилъ антропологически изслѣждания на повече отъ петстотинъ лица и получилъ слѣднитѣ резултати: той констатиралъ, че лица съ дълги крака притежаватъ повечето по-голямъ мозъкъ и по-значителни духовни способности, откол-

кото късокракитѣ имъ другари. Той увѣрява още, че има взаимностъ и между цвѣта на косата и духовния капацитетъ. Той още съ положителностъ не е могълъ да установи дали русокоситѣ или чернокоситѣ иматъ духовното прѣдимство.

Американския ученъ едвамъ сега се е сѣтилъ да прави своитѣ „антропометрически измѣрвания“, когато за тази „зависимостъ“ въ окултната наука отдавна се знае и има много съчинения дори, писани по тоя и други като тоя въпроси. По-нататъкъ „Житно Зърно“ ще даде по-положителни данни по тѣя проблеми.

Откритъ градъ въ Сахара. Пустинята Сахара въ Африка е широка отъ изтокъ къмъ западъ 5000 клм., а дълга отъ сѣверъ къмъ югъ 16,000 клм. Има едно население само отъ 300,000 жители. Не много отдавна, изчислява се около 2000 — 3000 години пустинята е била плодородна земя. Наши-галъ и Щоллъ сж открили изъ пѣсѣцитѣ стари изображения на плуове и разни растения. Тукъ тамъ изъ пустинята сж намѣрени и езерца съдържащи риби срѣщани само въ рѣкитѣ Нилъ и Нигеръ, признакъ, че нѣкога тия езера сж се свързвали съ тия рѣки. Напоследъкъ сж били намерени дори развалинитѣ на древни, изчезнали градове съ бѣлези на най-висока култура. Такъвъ е градътъ Дамугадисъ изровенъ изъ пѣсѣшигъ въ Триголи, чиито мраморни колони, широко планирани улици, водопроводи и канали днесъ сж прѣдметъ на удивление.

Замолени сме да дадемъ мѣсто на настоящиятъ позивъ къмъ есперантиститѣ въ България:

Съидейници,

Тежки дни прѣживява страната ни. Политическиятъ борба у насъ, взимащи все по-остъръ и по-опасенъ размѣръ въ годинитѣ слѣдъ войната, докараха печалнитѣ, но неизбежни резултати, които трѣбваше да се прѣдвиждатъ.

Слѣдъ послѣднитѣ събития трѣбва вече да стане ясно и за най-помрачения умъ, че добруването на народа никога нѣма да се постигне съ ежби и разпалване на страститѣ, а чрѣзъ възпитание на народнитѣ маси въ духа на търпимостта, солидарността и общественото чувство.

На всички културно-просвѣтни организации се пада дѣлъ въ общата велика задача да прѣвъзпитатъ народа въ тоя духъ. И нашето дружество трѣбва, съ пълно съзнание за значението на своята дѣйностъ, да продължи още по-упорито работата си.

Въ моменти като сегашния проличава, доколко съзнателни и сериозни сж били ратниците на едно идейно и културно движение. Днешниятъ моментъ, които отвлича вниманието на цѣлъ народъ къмъ актуалнитѣ злини, е моментъ на изпитание за културно-просвѣтнитѣ дѣатели. Такъвъ моментъ може да разслаби една организация и да унищожи всички придобивки, издигнати въ продължение на години съ непосиленъ трудъ.

Есперантисти!

Докажете днесъ, че вие не сте били случайни гости въ есперантското движение, а че вие съ дълбоко съзнание сте прѣгърнали есперантската кауза и сте работили за нея като сериозни дѣйци, чиято работа не може да се парализира и обезличи отъ буритѣ въ обществения животъ.

Помнете, че сто есперантисти и се гответе да подемете съ още по-голямъ жаръ вашата културна и народополезна дѣйностъ веднага, щомъ обществениятъ хоризонтъ се поразредри и настѣпи успокоение въ страната.

Много бури минаха, между които и продължителната свѣтосна война, но тѣ не можаха да погребатъ Есперанто: тѣ минаха, Есперанто остана.

Ще се прѣживятъ и днешнитѣ тѣжни врѣмена, ще дойде денъ да бждатъ забравени. Но и сега и тогава Есперанто ще живѣе и цѣвти, той не ще бжде забравенъ.

Бждете достойни за него. Не падайте духомъ и не мислете, че всѣка дѣйностъ за култура и просвѣта е невъзможна.

Въ настоящия брой на списанието даваме мѣсто на прѣводната статия „Оомото“. като не се ангажираме съ идентѣ да статията.

Пропусната е важна печатна погрешка въ статията „Оомото“ на стр. 166 на 10 р. отъ сжщата статия; вмѣсто „източнитѣ култури“, да се чете „западнитѣ култури“.

КНИЖНИНА.

Професоръ Йор. Ивановъ — Богомилски книги и легенди“.

Подъ влиянието на новитѣ идейни и духовни движения, нѣкои отъ които въ разни варианти сж съществували и въ миналото — въ послѣдно врѣме у насъ се констатирава едно ново засилване на интереса къмъ Богомилството. Официалната история никога не е оспорвала силата и значението на богомилството въ миналото, но трѣбва да признаемъ, че все пакъ тя не е могла да го оцѣни всестранно и обективно. Причинитѣ за това сж понятни. Официалниятъ историкъ винаги волно или неволно въ своитѣ изслѣдвания взема страната на държавата и узаконеното вѣроизповѣдане, които както знаемъ, по разни причини, не винаги сж държали пълната истина. Много официални историци сж виждали въ учението и живота на богомилитѣ дѣйствително нѣщо стройно и чисто. Но все пакъ тѣхнитѣ крайни заключения сж клонели повече къмъ това, че богомилитѣ сж били повече зло отъ колкото добро за българската държава и черква.

Като реакция на това прѣобладаващо официално мнение се явяватъ въ послѣдно врѣме пояснения отъ стороници на нови свободни религиозни и идейни движения които виждатъ у богомилитѣ свои прѣдшественици и дори единомышленици. Трѣбва да признаемъ че и у тѣхъ понѣкога се срѣщатъ произволни и прибръза-

ни заключения — ако и мотивитѣ които ги движатъ сж по-безкористни.

Всѣки случай като фактъ за сега остава общото признание, че богомилството е било нѣщо по-друго и много повече отъ това което сме научили и свикнали да мислимъ за него — и че то тепърва подлежи на едно ново и все-странно проучаване.

Като цѣненъ приносъ въ тая насока считаме недавна излѣзлата книга „Богомилски книги и легенди“ отъ професора въ нашия университетъ Йорданъ Ивановъ.

Както показва заглавието и признава самъ автора, тази книга е само началото на бждещето по-обстойно проучаване учението и историята на богомилството.

Книгата е съставена отъ уводъ, въ който се прави кратко изложение на учението и мѣстото на богомилството въ другитѣ вѣрски системи — и двѣ части. Първата часть разглежда богомилскитѣ книги, а втората дуалистичнитѣ български народни легенди.

Изложението е ясно, подкрѣпено съ документи и по възможност обективно. То разбира се не съвпада съ нашето схващане за богомилството, върху което ние по нататъкъ можѣ да се спремъ върху страницитѣ на „Житно зърно“. Но като публикация на документи за богомилството и новъ опитъ за разглеждане на послѣдното отъ прѣдставителъ на официалната наука,

то е за насъ и характерно и цѣнно. Ние прѣпоръчваме книгата на всички наши четци, които се интересуватъ отъ богомилството — отъ която и да било негова страна.

Тукъ прибавяме само нѣкои характерни заключения за значението на богомилството които г-нъ Иван овъ прави въ края на увода на книгата.

„Богомилитѣ у които духовната страна е взимала прѣвѣсъ надъ материалната, се отличавали съ своя тихъ, кроткъ благочестивъ животъ и чистота на нравитѣ. Това се посочва отъ всички обективни свидѣтелства за богомилитѣ и тѣхнитѣ западни съмишленици. Дори най-ревностнитѣ имъ противници не отричатъ тѣхната кротость и смирение, при все че се стремятъ да подцѣнятъ тѣхнитѣ качества като ги обвиняватъ въ лицемѣрие и измама! Всички свидѣтелства еднородно потвърждаватъ дълбочата непоколебима вѣра на богомилитѣ въ правотата на тѣхното учение, мжжествеността, фанатизма съ който сж прѣнасяли мъченията, както и готовността съ която мжже и жени сж отивали въ пламъцитѣ на костеритѣ. Съ такива примѣри е изпълнено само началното християнство, на което богомилитѣ се смѣтали истински послѣдователи“ (стр. 46).

„Изцигнемъ ли се надъ вѣрскитѣ догми и сръдновѣковнитѣ държавни интереси, въ богомилството отбѣлзѣваме прояви на общочовѣшко естество; прояви, които може би сж били много подранили, но които правятъ честь на реформатора Богомила и неговитѣ близки съратници въ българ-

ската земя и въ западна Европа. Велика прозорливость и рѣдка доблѣсть е било за сръднитѣ вѣкове, да се излѣзе съ проповѣдъ за равенство на човѣцитѣ, за борба противъ робството и крѣпостничеството противъ съсловната организация на обществото, осветена отъ държава и черква, борба противъ потисничеството на господаритѣ и велможитѣ, надъ несвободния човѣкъ, прѣвърнатъ на безгласна и безправна вѣщъ. И ако новитѣ врѣмена съ право изтъкватъ направенитѣ въ това отношение придобивки за благото на човѣчеството, толкова повече не трѣбва да остане въ забвение свѣтлия ликъ на Богомила и неговия слабъ гласъ за човѣшко равенство и добруване прѣзъ усиленитѣ и мрачни сръдни вѣкове. Името на Богомила трѣбва да се впише въ анализитѣ на историята на лично мѣсто между другитѣ благодѣтели на човѣчеството. Позивътъ на Богомила не е могълъ наистина да осъществи желанія прѣвратъ въ обществото, защото прѣчкитѣ сж били непрѣодолими, обаче неговиятъ гласъ се пронелъ изъ цѣла Европа, заседналъ въ сърцата на благородни люде и въ душитѣ на униженитѣ, за да се прѣдаде на поновитѣ поколения и най-сетне обърне на дѣло.

Така бавно и постепенно напрѣдва човѣчеството и надъ коститѣ на своитѣ благодѣтели то гради своята бжднина и благоденствие“ (стр. 47).

Редовно се получаватъ въ редакцията слѣднитѣ списания и вѣстници:

1. *Luce e Ombra* — италиянско списание за духовни науки.

2. *Le Fraterniste* — французско списание за спиритизъм и духовни науки.

3. Възраждане — мѣсечно списание за обнова на живота въ свѣтлината на разума и любовта.

4. Наука и Разумъ — мѣсечно списание за обнова на живота.

5. Ново Човѣчество — мѣсечно окултно списание.

6. Учителска мисль — мѣсеченъ педагогически органъ на Българския учителски съюзъ.

7. *Bulgara Esperantisto* — списание на есперанто.

8. Свобода — седмиченъ вѣстникъ за обнова на живота.

9. Устремъ — седмиченъ органъ на македонската младежъ въ България.

10. Витлиемска звѣзда — седмиченъ вѣстникъ на окултно-мистичното общество; издава се въ Бургазъ.

Прѣведена е на италиянски езикъ бѣседата на г. Джновъ „Високиятъ идеалъ“, придружена съ хубавъ прѣдговоръ отъ писателя Мара Бѣлчева.

Сжщата бѣседа е прѣведена и на английски езикъ въ Америка.

Получи се въ редакцията послѣдния брой на италиянското списание за духовни науки „*Luce e Ombra*“ — Свѣтлина и тъмнина, въ което е помѣстено слѣдното съобщение:

„Констатираме, какво на Балканитъ се засилватъ духовнитѣ течения. Списанието „Житно Зърно“ е едно ново списание, което се издава отъ окултната школа въ София. Отъ тамъ се получи сжщо прѣводъ отъ научни статии върху слънчевата енергия и статия върху естествения и индивидуаленъ животъ на човѣка“.

Получи се въ редакцията:

Четиво Наука и Животъ:

№ 16. Д-ръ Е. Роде — Въздушни и слънчеви бани. Начални

методи за лѣкуване съ въздухъ и слънце. Съ прѣдговоръ отъ Д-ръ Вл. Руменовъ: Упжтване за ползуване отъ въздушнитѣ и слънчеви бани. Цена 10 лева.

№ 17. Бани — минерални, морски и кални отъ Д-ръ Е. Роде, Прѣдговоръ отъ Д-ръ Вл. Руменовъ. Приложение — Водолѣчебни мѣста въ България, цена 10 лева. Издания на „Акация“ — София, ул. Витошка 21 — Денкоглу.

Нови насоки въ козмогонията прави опитъ да даде подпрѣдседателя на астрономическото дружество въ Франция *Emile Belot*, авторъ на разни съчинения, въ които се стрѣми да обясни познатитѣ астрономически факти, понѣкога и противорѣчиви, съ една по-широка хипотеза, която ги примирява и прѣцизира (Вижъ „Произхода на свѣтоветъ споредъ дуалистичната козмогония на Е. Бело, въ настоящата кн. на сп. Житно Зърно.) Нѣкой отъ сжчиненията му сж слѣднитѣ: *L'essai de Cosmogonie dualiste et tourbillonnaire.* (1911) Опитъ за дуалистична и вихрова козмогония; *Origine des formes de la terre* (1918) (Произходъ на земнитѣ форми); *Произходъ на свѣтоветъ споредъ откритията на модерната наука* (1919); *Дуалистичния произходъ на свѣтоветъ* (1924).

Вѣроятноститѣ и наблюдателнитѣ науки и Астралното влияние и вѣроятноститѣ отъ *P. Choissnard* (edit. Alcan).

Въ първата книга автора обяснява, че въ наукитѣ, които се градятъ на наблюдението, но не разполагатъ съ срѣдства за опитъ, вѣроятностиѣ играятъ най-важната роля. Излага сжщината и начина за използване на единствения сигуренъ методъ при тия науки — статистиката.

Продължава се записването абонати
на

: : ЖИТНО ЗЪРНО : :

окултно мѣсечно списание

Годишенъ абонаментъ 60 лева

Редакция „ВЕСЛЕЦЪ“ 47. СОФИЯ.

Двоенъ брой 15 лева

ПЕЧАТНИЦА „АВРОРА“—ВЕСЛЕЦЪ 21